A Regency Christmas

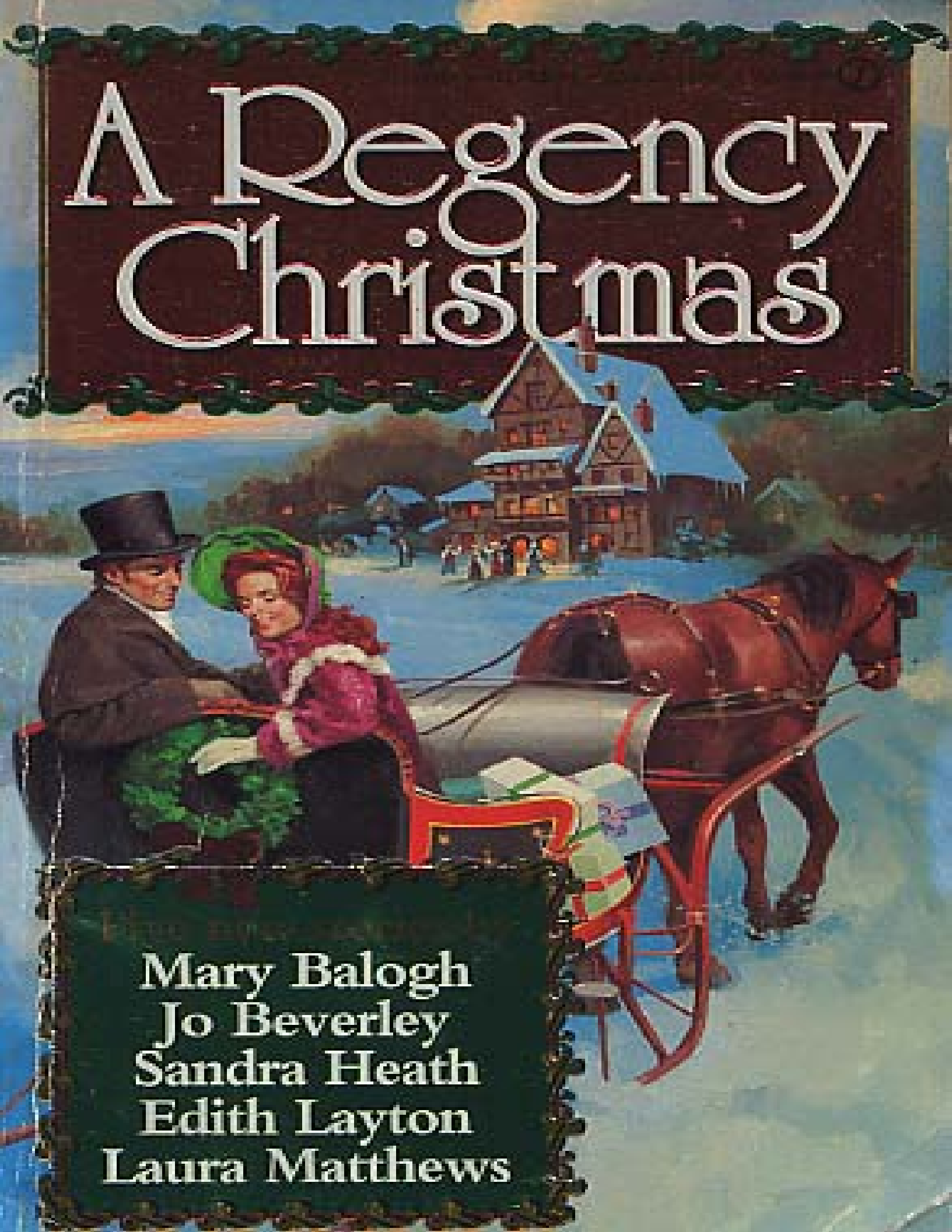

Mary Balogh
Jo Beverley
Sandra Heath
Edith Layton
Laura Matthews

A Regency Christmas

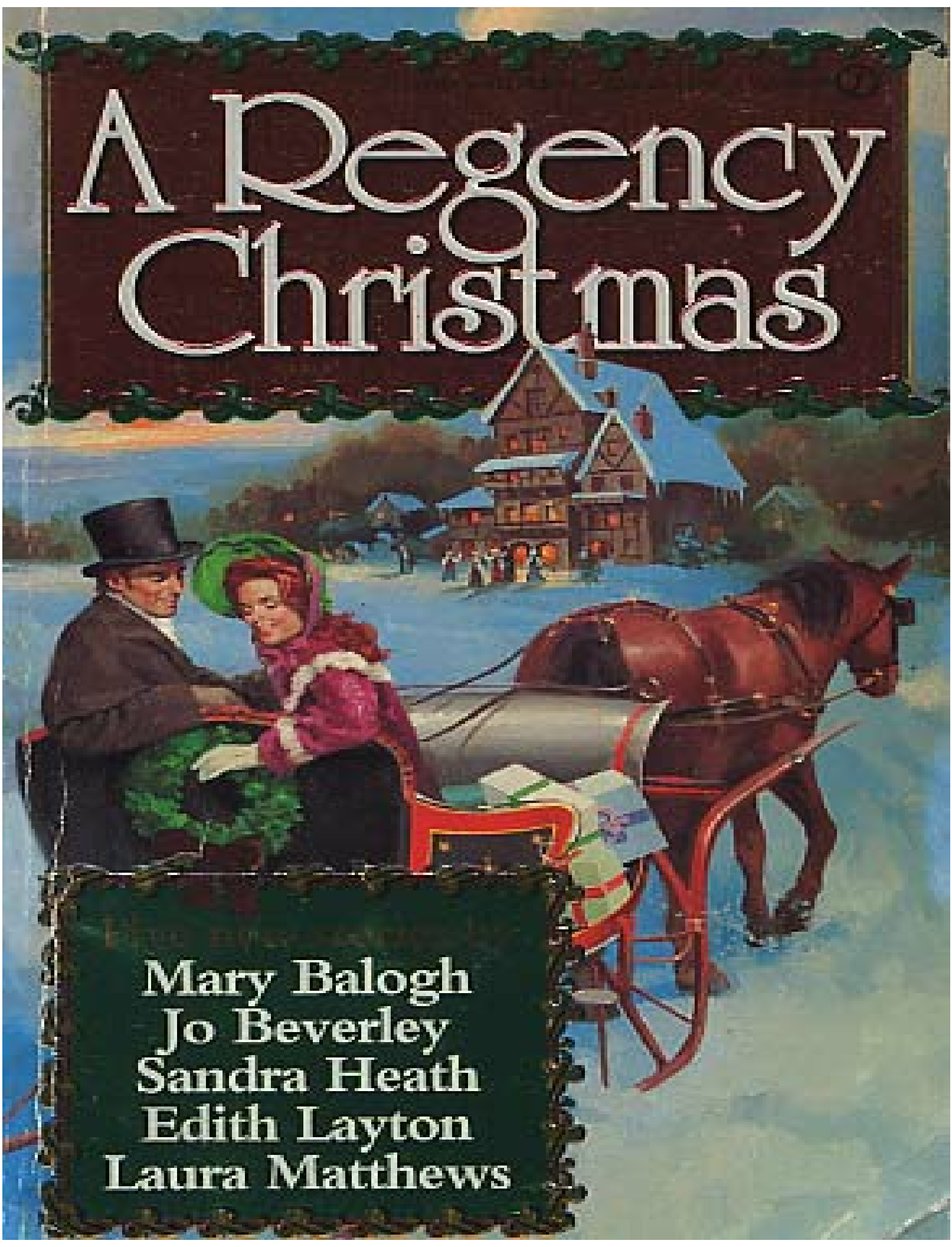

Mary Balogh
Jo Beverley
Sandra Heath
Edith Layton
Laura Matthews

Bữa tiệc bất ngờ

Mary Balogh

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Tuyết đang miễn cưỡng rơi. Không đủ dày để tạo thành một khung cảnh tráng lệ trong khu vườn dưới cửa sổ phòng trẻ. Thậm chí cũng không đủ để phủ trắng mặt đất. Chỉ đủ, để phủ lên rìa bãi cỏ một lớp bụi trăng trắng, và để gió thổi thành những đường sọc trắng mờ trên con đường mòn dẫn vào nhà. Chỉ đủ, để khiến bầu trời nặng như chì và xám xịt như thể hiện giờ là chập tối chứ không phải giữa buổi chiều.

Đây không phải cái kiểu khung cảnh Giáng Sinh mà người ta ao ước. Nhưng xét cho cùng, vẫn còn tận ba ngày nữa mới tới Giáng Sinh. Từ giờ tới khi đó, biết đâu tuyết sẽ rơi một cách nghiêm chỉnh thì sao ?

« Đủ nhiều để đắp một gã người tuyết ấy. » Rupert Parr nói, trán nhăn lại đầy suy tưởng, mắt ngửng lên nhìn trời qua lớp kính cửa sổ.

« Đủ để đắp vài thiên thần tuyết nữa. » Patricia Parr, em gái cậu vừa bổ sung, mắt vừa ủ rũ nhìn vài bông tuyết nhỏ xíu đang chậm rãi buông mình xuống.

Caroline Parr đang quỳ trên sàn nhà, chống hai cùi chỏ lên bệ cửa sổ, và cằm nằm gọn giữa hai bàn tay, mắt hướng về phía trước. « Giáng Sinh sắp tới chưa hở anh Rupert ? » Cô bé hỏi đầy trông mong. « Tuyết sẽ rơi nữa chứ ? »

Bé còn nhớ rõ Giáng Sinh năm ngoái, khi ấy có món ngỗng bỏ lò và bánh pudding mận. Nhưng hôm ấy lại không phải một ngày vui vẻ như cô bé từng trông đợi. Bà vú đã rất cáu kỉnh còn Rupert và Patricia thì vô cùng nghịch ngợm. Trời cũng không có tuyết – Caroline còn khó mà nhớ nổi bông tuyết trông như thế nào. Và Cha cùng Mẹ đã không về nhà. Họ đã phải tới một buổi họp đột xuất vô cùng quan trọng, bà vú đã giải thích với Rupert như thế, và họ sẽ về sớm nhất có thể. Đống quà Giáng Sinh họ gửi về cho lũ trẻ đã tới muộn mất một tuần.

« Kể cho em về Giáng Sinh đi. » Caroline thốt lên, với cậu anh trai tám tuổi của mình, mà trong lòng bé là một người cái gì cũng biết, dù giờ đây cô bé vẫn không rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài. « Kể cho em về tuyết đi. »

Nhưng người trả lời cho bé lại là bà vú. Caroline rất yêu quý cô ấy, nhưng gần đây cô ấy càng ngày càng cáu kỉnh và ngoa ngoắt, thậm chí còn tệ hơn là Giáng Sinh năm ngoái nữa.

« Năm nay, không ai được bàn tán gì về Giáng Sinh hết. » Cô ấy nghiêm giọng. « Và không được nói chuyện về người tuyết hay thiên thần tuyết gì cả, Cậu Rupert và Cô Patricia nhé. Hai cháu đã đủ lớn để hiểu rồi còn gì. Thật đáng xấu hổ khi cháu nhồi nhét vào đầu Cô Caroline với những ý tưởng không đúng đắn như vậy. Rồi sẽ có những năm khác và những Giáng Sinh khác cho các cháu vui đùa sau. »

« Ý bà là sao, thưa bà ? » Rupert nói với một giọng khiến cho Caroline chỉ muốn nắm lấy bàn tay của anh trai bé và áp má vào cánh tay cậu để tìm sự an ủi. Đó là cái giọng-người-lớn của anh ấy, không phải là giọng-thật.

« Cháu phải hiểu chứ, Cậu chủ Rupert… » Bà vú nói tiếp.

Nhưng Caroline không nghe tiếp mà quay lại nhìn những con rắn tuyết trườn chéo trước mặt, dọc con đường mòn, tất cả đều đi về một hướng. Cô bé cố tìm một chú rắn đi theo hướng ngược lại, nhưng không có. Bọn chúng đều đang chạy trốn khỏi một con rồng hung ác, cô nghĩ vậy. Con rồng ấy đang giam giữ một nàng công chúa xinh đẹp, đúng, nó là một con rồng xấu xa. Rồi một trong số những chú rắn tuyết kia sẽ quay ngược lại để đánh nhau với con rồng và giải cứu nàng trinh nữ và trở thành một vị anh hùng. Chú ta sẽ cưới công chúa và họ sẽ hạnh phúc tới mãi mãi. Cô bé chăm chú nhìn, cố gắng tìm một chú rắn anh hùng sẽ trườn ngược lại, ngược theo chiều gió.

Cô bé chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng bà vú đang nhắc nhở cho Rupert và Patricia rằng Cha và Mẹ vừa mới ra đi – thỉnh thoảng Caroline lại tự hỏi họ đi đâu vậy, nhưng khi cô bé cất tiếng hỏi, bà vú lại nói họ tới thiên đường với những thiên thần vang ca bên ngai của Chúa Trời, và rằng bé không nên hỏi nhiều thứ như thế - thế nên họ thậm chí bị cấm không được nghĩ tới quà Giáng Sinh hay là mẩu bánh hoa quả cũng như dàn đồng ca Giáng Sinh hay bất kỳ điều gì sẽ làm họ quên mất rằng họ đang trong thời kỳ tang chế.

Patricia rất ghét mặc váy đen, nhưng bà vú không cho cô bé mặc màu gì khác. Caroline thì không ngại mặc đống váy đen của mình chút nào. Bé không để tâm đến những gì bà vú bắt bé mặc, chỉ cần bé ấm và thoải mái là được.

« Chúng cháu sẽ được xử trí ra sao ? » Rupert đang hỏi bà vú sau lưng Caroline. Anh ấy vẫn đang dùng cái giọng-người-lớn của mình. « Mọi thứ sẽ bị mang đi hết phải không ? Và nhà thì bị bán. Để trả nợ của cha cháu. Và cô cũng sẽ không thể ở lại với chúng cháu vì không có tiền để trả lương cho cô. Chúng cháu sẽ bị gửi tới trại trẻ mồ côi, phải không ? Tôi thì không sao, cháu sẽ chăm sóc Patricia và Caroline cho tới khi các em ấy lớn và lấy chồng. Cháu sẽ ra ngoài và tự tìm kiếm vận may của mình. »

« Em sẽ đi cùng anh, anh Rupert. » Patricia hăm hở nói. « Chúng ta sẽ để lại Caroline ở nhà trẻ mồ côi vì nó còn bé quá, rồi chúng ta sẽ quay lại đón em ấy khi chúng ta đã có của cải. Em đã bảy tuổi rồi, em có thể nấu ăn và may quần áo cho anh. »

« Đừng nói chuyện ngốc nghếch nữa. » Bà vú nghiêm khắc nói. « Hai người sẽ khiến Cô Caroline sợ hãi mất. Tất nhiên là các cháu sẽ không bị gửi tới trại trẻ mồ côi rồi. Cô và bác ruột

của các cháu sẽ tới và cho các cháu một mái ấm. Họ đã được thông báo. Họ sẽ tới đây trong vài ngày tới thôi. Giờ thì cô muốn hai cháu lấy sách ra đọc đi. Còn Cô chủ Caroline, tới đây nào… » Giọng bà vú chợt dịu dàng hơn. « Tới ngồi trên lòng cô này, bé yêu, và cô sẽ đọc truyện cho cháu nghe. »

Caroline làm theo lời cô ấy và lắng nghe câu chuyện về một cô bé con luôn gặp mọi chuyện tốt đẹp vì cô bé luôn luôn ngoan ngõa. Nhưng Caroline lại thích được đứng ở cửa sổ hơn, và tự tưởng tượng ra những câu chuyện về những chú rắn tuyết và con rồng hung ác trốn đâu đó trong gió giam giữ một nàng công chúa xinh đẹp. Hoặc là bé thích nghe anh Rupert kể về Giáng Sinh và tuyết rơi hơn.

Cô bé tự hỏi tại sao họ lại phải mặc đồ đen, và tại sao sẽ không có Giáng Sinh cũng như người tuyết hay thiên thần tuyết, và tại sao họ lại phải tới trại trẻ mồ côi chỉ vì Cha Mẹ vừa mới ra đi. Đằng nào Cha và Mẹ cũng có mấy khi về nhà đâu cơ chứ. Khuôn mặt của họ trong trí nhớ của cô bé không rõ ràng hơn những gì cô nhớ về tuyết là mấy.

Còn cô và bác ruột của cô bé, họ là ai nhỉ ? Cô bé tự hỏi lúc ngả đầu lên bầu ngực tròn đầy của bà vú và ngáp một cái rõ to. Bé cũng chẳng nhớ nổi gì về họ cả. Tại sao họ lại tới nhỉ?

~*~

Quý bà Carlyle dịch đầu lại gần cửa sổ của chiếc xe ngựa hơn một chút và liếc nhìn trời một cách lo lắng. Bầu trời khá nặng nề trong vài tiếng vừa qua, đe dọa một cơn tuyết lớn sẽ tới. Liệu nó có rơi ngay không nhỉ ? Cô rùng mình dù đang mặc rất ấm áp và chân còn được một chiếc chăn dày cộp phủ lên, và bàn chân cô vẫn gần như là rất ấm dù đã hơn hai tiếng kể từ lần cuối cùng chúng được sưởi ấm khi họ dừng lại nghỉ ăn trưa ở một nhà trọ ven đường.

Cô hi vọng ít nhất cô có thể tới nơi trước khi trời đổ tuyết. Dĩ nhiên không phải vì cô háo hức tới đó cho sớm làm gì. Cô chưa bao giờ thân thiết với Adrian cả. Và những năm gần đây mối quan hệ đó còn bị giảm đi nhiều hơn. Đám trẻ của anh ấy hoàn toàn xa lạ với cô. *Tất cả* những đứa trẻ trên đời đều xa lạ với cô. Cô đã không có đứa con nào của mình mặc cho cuộc hôn nhân kéo dài bảy năm trời trước khi cô trở thành góa phụ hai năm qua. Dĩ nhiên điều đó không có nghĩa là trong bảy năm đó cô có nhiều cơ hội cho chuyện đó…

Đôi môi cô mím lại trong chốc lát và cô vùi bàn tay mình sâu hơn vào chiếc chăn.

Cô không biết mình sẽ làm gì với ba đứa trẻ nhỏ xíu cả. Đã có một thời gian cô ước có một gia đình của riêng mình, nhưng nỗi khát khao ấy đã chết ngay từ năm đầu tiên của cuộc hôn nhân, và giờ cô khá là hài lòng với việc mình không có con cái. Và cả với việc mình đã góa

chồng nữa. Cô hài lòng được ở một mình và độc lập. Cô hài lòng với việc trở thành một nữ chủ nhân được tôn trọng nhất ở Luân Đôn. Và cô hài lòng khi biết rằng những tấm thiệp mời tới những buổi họp mặt hàng tuần trong phòng khách của mình được săn tìm một cách háo hức trong giới quý tộc và giới trí thức. Cô thậm chí còn không phiền chút nào khi thi thoảng được gắn cho cái mác nữ học giả.

Lạy Chúa lòng lành, cô sẽ làm gì với ba đứa trẻ cơ chứ ? Cô không thể nào để chúng sống cùng mình được. Chúng sẽ làm đảo lộn tùng phèo ngôi nhà và cả cuộc sống của cô nữa. Chúng sẽ khiến cô điên lên mất. Cô xứng đáng được hưởng cuộc sống dễ chịu, bình yên hiện tại sao bảy năm hôn nhân đầy nhàm chán lạnh lẽo của mình.

Adrian và Marjorie đã sống một cách vô cùng ích kỷ, vô trách nhiệm, và thậm chí nói thế vẫn là còn quá nhẹ. Sau khi kết hôn hai người đã chủ yếu sống ở Paris, tiêu tiền như nước vào những căn nhà đắt tiền, những bộ áo váy thời trang và những đồ trang sức sang trọng, rồi đắm mình trong thú vui cờ bạc, đặt cọc những món tiền mà họ không có. Thậm chí không cần tới việc cờ bạc họ cũng đã luôn nợ nần chồng chất. Adrian vốn có một gia tài nho nhỏ và một điền trang được thừa kế từ cha mình, nhưng tất cả đã bay qua cửa sổ chỉ sau năm đầu kết hôn. Nhưng điều ích kỷ nhất hai người họ từng làm chính là đã cho ra đời ba đứa trẻ chỉ để bỏ mặc chúng gần như hoàn toàn. Giờ hai người đã chết, cả hai người, sau một vụ ẩu đả vì cờ bạc. Quý bà Carlyle ngờ rằng cái chết của hai người được chính những kẻ cho vay nặng lãi của họ xếp đặt nên.

Cô lại thấy nhói lên trong lòng cơn giận dữ ấy, dù người ta không nên chất chữa những cảm xúc tiêu cực với người đã chết. Sao họ dám sống một cách bất cần như thế trong khi còn những đứa trẻ phải chăm nom ? Và sao họ dám để lại trách nhiệm với những đứa trẻ đó cho cô ? Cơn giận của cô càng thêm nhức nhối với một chút cảm giác tội lỗi đi kèm. Cô đã không thể thật sự đau buồn trước cái chết của người anh trai duy nhất của mình. Và giờ cô không thể đồng cảm hay thương xót gì với những đứa trẻ vô tội bị bỏ lại kia. Trong đầu cô, việc ý thức được rằng chúng sẽ khiến cuộc sống của cô trở nên phức tạp đã chiếm quá lớn, và cô vô cùng ích kỷ - có lẽ xét cho cùng cô cũng chả khác gì lắm so với Adrian – khi không muốn nó trở nên phức tạp chút nào. Và cô căm ghét cái cảm giác tội lỗi mà cái nhận thức ấy mang lại.

Những đứa trẻ tội nghiệp. Chúng là cháu trai và cháu gái của cô. Nhưng cô không thể cảm thấy chút yêu thương, chăm sóc nào với chúng cả. Cô chưa bao giờ gặp chúng. Cô và Adrian đã trở thành người lạ ngay sau đám cưới của cậu ta.

Và tại sao cô lại phải là người nhận nuôi đám trẻ đó kia chứ ? Marjorie có một anh trai kia mà – Tử tước Morsey. Anh ta là một người đàn ông giàu có và quyền lực. Anh ta có hơn một căn nhà. Và anh ta sẽ dễ dàng có thể nhận đám trẻ và không bao giờ thật sự cảm thấy gánh nặng với chúng. Nhưng cô sẵn sàng đánh cuộc một gia tài rằng anh ta sẽ phớt lờ mọi lời đề nghị như thế với mình.

Đôi môi cô lại mím chặt lần nữa. Phải, anh ta là người hoàn toàn có thể làm như thế, cho rằng ai đó sẽ chăm sóc chúng thôi. Anh ta là một gã ngạo mạn, cay độc, và tàn nhẫn. Cô đã biết điều đó rất nhiều năm rồi. Và cũng đã rất nhiều năm cô cố gắng tránh anh ta, một việc khá dễ dàng dù cho cả hai người đều thường ở Luân Đôn. Anh ta dường như cũng sẵn lòng không kém trong việc lảnh tránh cô.

Hừ, cô sẽ đảm bảo để anh ta không thể rũ bỏ mọi trách nhiệm với đám trẻ được. Cô sẽ đối đầu với anh ta. Cô sẽ đòi hỏi anh ta làm phần việc của mình.

Nhưng thứ sẽ bị phá hủy sắp tới là lễ Giáng Sinh của cô kìa, không phải của anh ta ! Cô luôn thích thú tận hưởng Giáng Sinh chốn thành thị cũng như những thú vui, những buổi họp mặt có tính xã hội của nó. Năm nay, cơ may để cô có thể quay lại thành phố cho kịp với những buổi lễ hội ấy là vô cùng nhỏ nhoi. Đặc biệt là nếu trời sắp tuyết nhanh chóng. Có lẽ cô sẽ bị tù túng ở cái chốn nhà quê này ít nhất là một tuần. Thật cô không thể nghĩ ra điều gì bất hạnh hơn thế cả.

Ồ có chứ, cô nghĩ ra rồi, đó là việc tù túng ở chốn nhà quê này *với ba đứa trẻ bốn tuổi, bảy tuổi và tám tuổi*. Ngay việc nghĩ đến cái khả năng ấy thôi đã khiến cô không chịu nổi rồi.

Cô sẽ làm cái quái gì với chúng kia chứ ? Ngoài việc trở nên phát điên ?

Vài dặm cuối cùng, chiếc xe ngựa đã phải dừng lại rồi đi tiếp vài lần để người đánh xe của cô hỏi đường. Nhưng dường như cuối cùng họ cũng tới nơi. Quý bà Carlyle ngó ra ngoài cửa sổ và nhăn mặt. Adrian đã mua căn nhà nhỏ ở nông thôn này với số tiền thắng cược sau một đêm, không lâu sau khi thua chính khu điền trang của mình, căn nhà thơ ấu của cô. Cô chưa bao giờ tới nơi này trước đây. Đây không phải một lâu đài biệt thự gì hết, cũng đến mức một túp lều tồi tàn, nhưng rõ ràng nó đã có những tháng ngày khởi sắc hơn nhiều. Giờ nó mang dáng vẻ xập xệ nhẹ nhàng của một sự quyền quý đã hết thời, cả ngôi nhà lẫn khu vườn phiá trước. Rõ ràng không có thêm chút tiền thắng cuộc nào được dùng để bảo quản khu nhà hay ít nhất để thuê người bảo quản khu nhà này cả.

Cô hít một hơi dài. « Đấy, thế là đến rồi Netty. » Cô nói với cô hầu gái vừa bắt đầu vươn vai tỉnh giấc sau một giấc ngủ dài ở góc kia khoang xe. « Một mùa Giáng Sinh đáng nhớ đến rồi. »

Nhưng rồi cô nhận ra xe của mình đã không dừng ở cạnh cửa vào khu vườn mà cách nó một khoảng. Khi cô áp mặt vào cửa sổ để nhìn ra phía trước, thì cô đã hiểu tại sao. Một chiếc xe ngựa khác đang đứng chắn đường, và ai đó đang xuống khỏi xe – một quý ông cao lớn, rắn chắc, với đôi vai đã rộng lại càng trông rộng lớn hơn nhờ những miếng độn vai của chiếc áo choàng thời trang, và với mái tóc dầy màu nâu sẫm ẩn dưới chiếc mũ lịch sự. Cô biết điều đó dù hiện giờ cô không nhìn thấy mái tóc ấy. Và gương mặt bảnh trai của anh ta bị vẻ kiêu căng

ngạo mạn thường trực làm hỏng cả nét đẹp.

Và giờ thì một ngày của cô, mùa Giáng Sinh của cô, đã được hoàn chỉnh rồi đấy, cô khó chịu nghĩ khi anh ta quay lại nhìn về phía xe của mình. Cô rụt đầu lại khỏi cửa sổ xe một cách vội vã. Cô không thể để anh ta tin rằng cô đã ngoái tới sái cả cổ chỉ để liếc nhìn anh ta một cái.

Một chốc sau, cánh cửa xe mở toang.

« À... » Tử tước Morsey nói, với một giọng quen thuộc khiến cô ghét cay ghét đắng. Anh ta luôn nói chuyện với vẻ chán chường như thể không muốn gây sự chú ý. « Tôi nhận thấy là tôi đáng ra đã thua nếu tôi ngu xuẩn tới mức cá cược với ai đó. Cô đã tới. »

~*~

Anh đã cảm thấy đau lòng khi nghe tin. Có lẽ không đau đớn mãnh liệt tới mức thông thường một người nên cảm thấy khi em gái mình chết một cách thảm thiết khi chưa đầy ba mươi tuổi, nhưng cũng vẫn là đau đớn. Nỗi đau của anh được dựa chủ yếu trên những ký ức bản thân về cô như một đứa trẻ và một thiếu nữ. Về trước khi cô gặp và phải lòng gã Adrian Parr đó. Trước khi cô dám bật lại anh và cưới gã vô tích sự đó. Trước khi tình yêu hay bất cứ cái quái gì cô dành cho gã đó đã khiến cô tận tụy với hắn một cách mù quáng và theo hắn làm tất cả những trò điên rồ trong cuộc sống ngắn ngủi của mình. Trước khi cô sinh ra những đứa trẻ mà cô không muốn hay thậm chí là không thèm quan tâm.

Có lẽ nỗi đau của anh thiếu sự mãnh liệt sâu đậm, còn vì cô đã trở thành một người anh ghét cay ghét đắng, mà anh đã quay lưng lại từ nhiều năm trước sau khi phát hiện ra số tiền cô van xin anh cho cô để nuôi đám trẻ đã bị nướng hết vào sòng bạc.

Và tất cả là lỗi của anh. Cảm giác tội lỗi đã đè nặng trĩu lên anh từ khi cô chết. Nếu không phải vì anh và cái mối tình mê đắm trước đây của anh với một người phụ nữ mà giờ anh căm ghét, Marjorie đã không bao giờ gặp gã Parr đó. Nhưng anh đã rũ bỏ được cảm giác tội lỗi ấy. Cô đã luôn là một cô bé ngốc nghếch, yếu đuối và khó dạy bảo. Có lẽ đằng nào cô cũng sẽ gặp Parr hay ai đó như hắn ta. Cô đã trở nên miễn dịch với những lời khuyên răn và thậm chí những mệnh lệnh. Cô đã bỏ trốn với Adrian Parr khi anh trai mình từ chối chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Ừ thì nó đã thành quá khứ cả rồi. Dù không phải tất cả. Vẫn còn ba đứa trẻ ở đó. Tử tước đã trông thấy cậu nhóc cả khi còn là một đứa trẻ sơ sinh. Anh chưa hề gặp hai cô bé con. Nhưng chúng vẫn tồn tại, cả ba đứa, như một gánh nặng trĩu tròng vào cổ anh. Anh biết gì về trẻ con đâu cơ chứ. Và anh cũng không muốn biết bất cứ điều gì về trẻ con hết. Anh không hề muốn

phải dính dáng tới ba đứa trẻ này. Nhưng chúng là cháu trai và cháu gái của anh, và anh là thân nhân gần nhất của chúng, ngoại trừ Quý bà Carlyle, người cô ruột bên phía cha.

Hai cánh mũi của anh muốn xì khói ngay cả khi ý nghĩ của anh chạm tới người phụ nữ này. Một kẻ đào mỏ không hơn không kém. Một kẻ giả tạo – vênh váo cho mình là một trong những chủ nhân phòng khách hợp thời nhất của Luân Đôn sau khi gần như bò lết lên đỉnh vinh quang. Nữ học giả ư ? Môi anh khẽ nhếch lên thành một nửa nụ cười khẩy.

Không đâu, anh chắc chắn không thể nào trông chờ rằng Quý bà Carlyle sẽ có đủ bản năng mẫu tử để chạy vội tới bên ba đứa trẻ mồ côi ấy được. Anh thà đánh cuộc ngược lại còn hơn.

Giáng Sinh ư, dĩ nhiên là đã bị phá tan rồi. Trước hết là sự cần thiết, vì những mục đích cao cả đúng đắn, là phải thực hiện thủ tục để tang và phải tạm dừng lại mọi hoạt động xã hội của mình. Nhưng đáng ra anh đã nhận lời mời tới ở chơi mùa Giáng Sinh ở điền trang nhà Hinckley. Thường thì ở đó có những người khá dễ chiu, bao gồm cả con gái nhà Hinckley…

Nhưng không, anh phải chịu số mệnh bi đát là trải qua một mùa Giáng Sinh cố gắng sắp đặt cho tương lai của ba đứa trẻ cho tới giờ vẫn là người xa lạ. Và cứ nhìn thời tiết nặng nề khi chiếc xe ngựa của anh tới gần căn nhà ở nông thôn nơi chúng sống, anh hẳn sẽ bị nhốt ở đó với chúng vài ba ngày kìa. Quả là một viễn cảnh vui tươi làm sao !

Anh sẽ làm cái chết tiệt gì với ba đứa trẻ kia chứ ?

Anh nhíu mày nhìn căn nhà khi cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại bên ngoài cánh cổng lớn. Nó khá nhỏ, dù vẫn lớn hơn là anh trông đợi, nếu xét tới việc Parr và Marjorie đã nhanh chóng nướng sạch cả điền trang lẫn gia sản của hắn ta lẫn đống hồi môn không nhỏ của em gái anh và còn ngập sâu trong đống nợ nần nữa. Nhưng nó vẫn vô cùng tồi tàn. Xám xịt. Buồn thảm.

Anh cảm thấy thương tiếc cho đám trẻ. Anh thầm tự hỏi chúng sẽ đau đớn tới mức nào. Xét cho cùng, Marjorie và Parr cũng từng là cha mẹ của chúng.

Anh nhận ra một chiếc xe ngựa khác đang tới gần ngay khi nhảy xuống khỏi xe của chính mình. Và chỉ cần liếc một cái về hướng đó là anh thấy gương mặt của Quý bà Carlyle đang dán vào cửa kính, nhìn anh chằm chằm. Cô ta rụt lại rất nhanh. Dĩ nhiên. Niềm kiêu hãnh của cô ta sẽ bị tổn thương nghiêm trọng nếu ai đó có ấn tượng là cô ta quan tâm đến anh dù chỉ một chút xíu.

Tử tước Morsey thật chán nản. Cô ta đã chứng minh là anh đã sai, và anh ghét khi mình đã sai. Anh ghét cái ý nghĩ rằng cô ta có dù chỉ một mẩu thương cảm dành cho đám trẻ trong cái

tâm hồn của mình. Và một suy nghĩ lóe lên trong đầu anh, rằng họ sẽ ở trong căn nhà đó cùng nhau. Và Giáng Sinh sắp tới. Và với một cơn bão tuyết đang tới gần.

Quỷ tha ma bắt ! Anh cho phép tâm trí mình một chút xa xỉ của việc chửi thề.

Đôi khi anh vô cùng ghét những thứ ràng buộc chung quanh mình chỉ vì việc anh là một quý ông. Anh sẽ rất vui lòng phớt lờ sự có mặt của cô ta và sải bước nhanh chóng về phía căn nhà nhỏ kìa một mình. Nhưng anh lại là một quý ông. Thế nên thay vào đó anh sải bước về phía cỗ xe ngựa kia và mở cửa. Nhưng dĩ nhiên anh không thể chối từ bản thân nuông chiều sự khó chịu trong lòng mình một chút được.

« À… » Anh nói, mắt nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng và ngạo mạn của cô ta cũng như với mớ tóc màu đỏ rực rỡ như lửa có thể thấy được lấp ló sau đường viền của cái mũ. « Tôi nhận thấy là tôi đáng ra đã thua nếu tôi ngu xuẩn tới mức cá cược với ai đó. Bà đã tới. »

Cái miệng xinh đẹp khá rộng của cô ta mím thành một đường thẳng và phần quai hàm thì cứng lại tới mức anh có thể đoán rằng răng cô hẳn sắp vỡ tới nơi với cái sức lực cô dùng để nghiến răng nghiến lợi như vầy.

« Tôi đã tới, thưa ngài. » Cô thốt lên với một giọng băng giá không kém gì thời tiết hôm ấy. « Bởi ngay cả trong trí tưởng tượng phong phú nhất của tôi tôi cũng đã khó mà tin nổi rằng ngài sẽ tới. Có vẻ như chúng ta thi thoảng cũng có lúc cùng sai thì phải. »

Anh không thích phải ngước lên nhìn cô chút nào, nhưng gã đánh xe của cô ta không có dấu hiệu gì chứng tỏ sẽ tới gần để đặt cái bậc lên xuống cho cô ta bước xuống cả.

« Cho phép tôi, thưa bà. » Anh nói, và nghiêng người vào bên trong khoang xe, đặt tấm chăn đang phủ lên chân cô ta qua một bên, rồi đặt tay vào vòng eo của cô ta gần như là lôi xuống đặt trên mặt đất trước mặt mình. Thế này có phải tốt hơn không. Đỉnh đầu cô ta chỉ chớm cao tới cằm anh. Còn vòng eo, anh nhận ra một cách muộn mằn, rằng nó vẫn nhỏ bé thon thả như ngày xưa ấy. Và cô vẫn dùng thứ nước hoa có mùi thơm dễ chịu ngày xưa cô ta dùng, một thứ mùi dịu nhẹ như đùa bỡn với khứu giác thay vì ồ ạt tấn công nó.

« Cám ơn. » Cô ta mở miệng với một chút mỉa mai. « Vì đã chờ tôi cho phép, thưa ngài. Tay của ngài kìa ? »

Anh buông tay khỏi eo cô và mím môi lại.

« Thưa bà. » Anh cúi chào với vẻ lịch thiệp được phóng đại quá lố và thầm tính trong đầu các cách nào dễ chịu nhất để ngăn cái miệng lưỡi sắc bén của cô ta. « Liệu bà có thể vui lòng bám vào cánh tay tôi để chúng ta có thể bước vào căn nhà một cách hợp thời và hợp đạo lý và còn gặp gỡ những đứa cháu của cả hai chúng ta hay không ? » Lần này, anh giữ nguyên tư thế chờ cô trả lời.

« Cám ơn. » Cô hỉnh nhẹ cằm và mũi của mình lên – dù rõ ràng thứ nọ được hỉnh lên sẽ kéo theo thứ kia, nhưng cô ta đã rất thành công trong việc khiến nó như thể là hai cử chỉ hoàn toàn tách biệt. Cô ta đặt rất nhẹ cánh tay của mình lên trên và dọc theo cánh tay anh như thể anh đang định dẫn cô vào một điệu nhảy thay vì lồng bàn tay xuống dưới, và do đó, khiến mình thoát khỏi vẻ bị anh đè nén.

Họ cùng bước tới cổng, rồi dọc theo con đường mòn trong một sự im lặng đầy cứng nhắc.

Cái kiểu Giáng Sinh gì đang thành hình không biết, Tử tước Morsey thầm nghĩ. Một căn nhà nông thôn tồi tàn, một cơn bão tuyết không mời mà tới, ba đứa trẻ con nhỏ xíu, một người phụ nữ lạnh lùng và ngạo mạn. Lạy Chúa lòng lành, Giáng Sinh mới tuyệt làm sao !

Anh tự hỏi sao mình lại có thể điên rồ tới mức từng nghĩ rằng mình yêu người phụ nữ này. Và anh tự hỏi việc tốt đẹp nào anh làm đã khiến các đấng quyền năng trên cao kia thưởng cho anh bằng cách giúp anh thoát khỏi việc phải cưới cô ta.

~*~

Hai chiếc xe ngựa. Không phải một chiếc, mà những hai chiếc. Tất cả bọn trẻ đều đã cảm thấy kích động tới gần như phát điên lên khi nhìn thấy một chiếc xe tiến gần tới cánh cổng lớn, nhất là khi nó còn to hơn bất cứ cái xe ngựa nào chúng từng thấy trước đây rất nhiều. Nhưng khi chiếc xe thứ hai xuất hiện phía sau, chúng chỉ còn biết mở to đôi mắt và điên lên vì háo hức. Trừ việc chúng không được phép tận hưởng khúng cảnh đó lâu. Bà vú đã lùa chúng ra khỏi bệ cửa sổ và chà thật mạnh lên mặt chúng để chùi vết bẩn một cách vội vã và đầy đau đớn, cũng như thay chiếc tạp dề trắng mới và sạch sẽ hơn cho hai cô bé con.

Có vẻ như cô và bác của chúng đã tới.

Rupert và Patricia, vốn đã căng hết cả thần kinh lên ngay lập tức, thì muốn chạy thẳng xuống nhà gặp các vị khách mới tới. Nhưng bà vú đã nói rằng sự kích động và háo hức rời khỏi phòng trẻ đó thật không đứng đắn chút nào. Chúng phải yên lặng chờ ở đây cho tới khi cô và bác ruột chúng đã nghỉ ngơi cho đỡ mệt sau cuộc hành trình dài và quyết định xem sẽ gọi chúng tới hay tới phòng trẻ thăm chúng. Và chúng phải cư xử một cách lễ phép và đúng mực

với họ.

Trẻ em chỉ để nhìn ngắm, không phải để nghe. Trẻ em chỉ nên mở miệng khi nào được hỏi tới. Caroline cố nhẩm những quy tắc đó trong đầu, dù quả thật điều đó không cần thiết. Cô bé rất mừng là anh em cô không được phép chạy xuống nhà. Cô còn mong bác với cô ruột mình sẽ cần thật nhiều thời gian để nghỉ ngơi cho đỡ mệt. Cô còn mong cô sẽ không bị hỏi tới ngay cả khi hai anh chị của cô đã bị hỏi tới rồi.

Họ tới rất sớm. Bà vú nói họ sẽ cần rửa mặt và thay quần áo đi đường và uống trà, nhưng hẳn là bà vú đã nhầm. Caroline cố trốn đằng sau bà khi hai người lớn bước vào phòng trẻ, nhưng cô bị bà vú đẩy mạnh ra phía trước sau khi bà đã nhún chân thật thấp để chào họ, và thế là Caroline đành túm lấy tay áo của anh trai mình, lấp ló nửa người phía sau cậu và hé mắt nhìn qua kẽ hở giữa cánh tay.

« Rupert, » Bác cô nói. « Patricia, Caroline. » Ông ta nhìn từng người trong số các cô cậu và khẽ nghiêng đầu chào chúng. Caroline giật thót người và rụt lại phía sau anh Rupert khi nghe đến tên mình. Bác cô trông rất cao và nghiêm nghị. Cô bé nghĩ hẳn ông ấy còn cao hơn Cha cô nữa kìa, dù cô không nhớ rõ về cha mình cho lắm. Cha chưa bao giờ nghiêng đầu chào cô cả. Cô rất thích được chào bằng cách nghiêng đầu như thế. Các công chúa đều được chào như thế cả.

« Chào các bé con. » Tới lượt cô ruột của bé mỉm cười với từng đứa. Cô ấy là một quý bà rất là xinh đẹp. Cô ấy có mái tóc giống hệt Patricia. Caroline đã nghe lỏm thấy các cô hầu trong nhà nói với nhau rằng tính khí nóng nảy của Patricia chính là do mái tóc đỏ của cô bé mang lại. Dù vậy, Caroline chưa bao giờ để ý thấy Patricia có tính nóng nảy gì hết. Cô bé tự hỏi liệu cô của mình có như vậy không. Cô ruột của bé, như bé nhận thấy, trông như thể muốn trốn đằng sau bác của bé như thể Caroline đang trốn sau lưng Rupert vậy. Cô ấy đang xấu hổ ngượng ngùng, như Caroline.

« Xin chào, thưa ngài. Xin chào, thưa bà. » Rupert đang nghiêng người chào, khiến tay Caroline cũng bị kéo theo trên tay áo. Anh ấy lại đang dùng giọng-người-lớn của mình rồi.

« Xin chào, thưa Bác. Xin chào, thưa Cô. » Cái nhún chân chào của Patricia là một trong những cái hoàn hảo nhất chị ấy từng thực hiện. Chị ấy không nhấc váy lên quá cao hay mất thăng bằng sao một bên. Bà vú sẽ rất hài lòng thôi.

Có một khoảng lặng, và Caroline nhận ra đến lượt bé rồi. Ngón tay cái của bé tự động nhảy lên miệng, nhưng bé đã giữ nó lại kịp thời và hạ nó xuống một cách dứt khoát. Trò mút tay cái chỉ dành cho trẻ sơ sinh thôi. Cô bé dựa vào lưng anh Rupert như để lấy thêm can đảm, rồi dùng con mắt không bị khuất sau tay áo anh mình nhìn chăm chú vào người cô ruột.

« Có nhiều rắn tuyết lắm đấy. » Cô bé nói.

Đầu tiên, bé tưởng mình đã nói sai rồi. Rupert và Patricia đều ngọ nguậy đầy bứt rứt, còn bác và cô ruột bé thì nhìn bé chằm chằm như thể họ chẳng hiểu gì cả. Cả hai bọn họ đều đang nhìn bé.

« Thật ư ? » Cuối cùng cô ruột bé cũng lên tiếng. « Đâu cơ ? »

« Ngoài kia kìa. » Caroline đưa bàn tay không nắm áo anh trai chỉ ra ngoài cửa sổ, dù cô bé không quay sang phía đó. « Trên đường mòn ấy. Chúng đều bò về cùng một hướng. »

« Caroline ! » Giọng Patricia có vẻ bắt đầu lo lắng.

« Caroline chỉ tưởng tượng hơi nhiều thôi, thưa bà. » Rupert vội vã giải thích giùm em gái. « Cô bé mới bốn tuổi, rồi cô bé sẽ lớn và không thế nữa. Hành trình của hai người tốt chứ ? »

« Rất tốt, cám ơn cháu. » Cô của họ trả lời.

Nhưng bác của họ cũng thốt lên cùng lúc đó. « Vậy cháu có vui lòng chỉ cho chúng ta thấy không Caroline ? » Bác ấy nói. Và bác ấy bước tới trước chìa một bàn tay ra cho cô bé.

Caroline ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt bác mình. Ông ấy vẫn không cười, và trông vẫn nghiêm nghị như thế. Nhưng có điều gì đó trong mắt ông ấy, điều gì đó khiến nỗi sợ hãi trong lòng bé tan đi một chút. Nhưng cô bé vừa mới nói chuyện với cô ruột, và bé không định chỉ cho họ xem rắn tuyết đâu. Bé chỉ muốn gợi chủ đề nói chuyện thôi mà. Bà vú luôn nói các quý bà, và cả quý ông nữa, phải học cách gợi chủ đề nói chuyện ấy. Bé khẽ rón rén vươn một tay ra và đặt vào bàn tay to lớn của bác. Rồi bé rời khỏi chỗ trú ẩn an toàn sau lưng Rupert và dắt bác ấy về phía cửa sổ. Cô của bé cũng đi theo họ.

« Kia kìa ! » Caroline chỉ về phía dưới. Những chú rắn vẫn ở đó, nhưng giờ càng lúc chúng càng nhiều thêm và chúng đang bò nhanh hơn. Bé cũng không thể nhìn rõ chúng được nữa, vì bé không thể quỳ xuống trên chiếc ghế dựa và nghiêng về phía trước áp mặt vào cửa sổ được.

Và rồi bác của bé choàng hai tay qua lưng cô bé, nhấc bé đứng lên chiếc ghế dựa. Bác ấy cũng để tay ở đó không rút lại, để bé thấy an toàn. Caroline không muốn nói với bác ấy rằng việc đứng lên ghế là một việc bị cấm đâu. Bé chờ bà vú sẽ mắng bác ấy như mắng bé, nhưng bà ấy lại không nói gì cả. Có lẽ bà vú đang cư xử lịch sự với khách mà thôi.

« Trông chúng quả là giống rắn thật. » Bác của bé thừa nhận.

« Và quả là chúng đang cùng đi về một hướng nữa. » Cô của bé nói. « Đó là vì gió đấy, cháu biết không. Chúng không mạnh bằng cơn gió, nên phải bay theo hướng gió thổi chúng đi. »

Caroline như được cổ vũ để nói tiếp. Người khác hay gọi cô bé là đồ ngốc nghếch khi bé nói những điều như thế. Những ngày này, bé thường giữ những điều ấy lại cho mình thôi.

« Một trong số đó rồi sẽ đi ngược lại thôi ! » Bé nói. « Một chàng rắn anh hùng. Một vị hoàng tử. Chàng ta sẽ cứu nàng công chúa. »

« À, » Bác bé thốt. « Dĩ nhiên rồi, các chàng hoàng tử anh dũng luôn luôn đi cứu các nàng công chúa. »

« Và rồi họ lấy nhau và sống hạnh phúc mãi mãi. » Cô của bé nói thêm.

« Cô Caroline thường đem trí tưởng tượng đi quá xa, thưa ngài và thưa bà. » Bà vú nói nhanh, giọng hụt hơi vì vội vã. « Nếu đám trẻ làm phiền các ngài… »

« Chúng không làm phiền. » Bác của Caroline nói. « Chúng là người thân của chúng tôi, bà Chambers ạ. »

« Có lẽ bà nên tranh thủ dịp này mà xuống bếp dùng một tách trà nghỉ ngơi đi thôi, bà Chambers. » Cô của bé thêm vào.

« Con rồng hung ác đã bắt giữ nàng đấy. » Caroline nói. Trời đang tối dần, có vẻ như người anh hùng kia hôm nay sẽ không thể đi ngược lại các bạn của mình rồi. Có lẽ là mai. Nàng công chúa sẽ phải trải qua một đêm bị giam cầm nữa thôi.

« Ừh, rồng đúng là hay làm những chuyện như thế. » Bác của bé đồng ý.

« Ta nghĩ là trời bắt đầu tuyết dày đặc rồi đấy. » Cô của bé nói, giọng không hề vui vẻ chút nào về việc đó.

« Chúng cháu sẽ không được đắp người tuyết. » Rupert nói với giọng-đúng-tuổi của mình, đúng tuổi, nhưng buồn bã.

« Cũng không được đắp thiên thần tuyết. » Patricia nói, cũng buồn bã không kém.

Caroline nhớ đến năm ngoái và những giấc mơ không thành sự thật. Năm nay chúng cũng sẽ không trở thành sự thật rồi. « Cũng không được có Giáng Sinh. » Bé nói, hoàn toàn quên béng đống rắn tuyết của mình. Bé nhìn sững ra khung cảnh xám xịt trên đường bên ngoài cánh cổng lớn. « Liệu có Giáng Sinh thật không nhỉ ? Hay đó chỉ là một câu chuyện cổ tích thôi. »

« Chúng cháu đang để tang. » Rupert nói. Cậu lại chuyển sang giọng-người-lớn lần nữa.

« Cha Mẹ chúng cháu vừa mới qua đời. » Patricia nói tiếp. « Và chúng cháu phải mặc đồ đen để tỏ lòng tôn trọng họ. »

Một sự im lặng bao trùm căn phòng.

Caroline quay đầu khỏi cửa sổ để nhìn gương mặt bác mình. Giờ nó ở ngay phía trên đầu cô bé. Ông ấy trông hơi hơi giống một vị hoàng tử, chỉ là già hơn thôi, tất nhiên rồi. Bé thích đôi mắt của bác. Chúng khiến bé hết sợ bác ngay. Và bé cũng thích cả chiếc áo khoác được thêu rất đẹp của bác ấy nữa. Ánh mắt bé bị thu hút bởi một chiếc cúc áo màu đen lấp lánh ngay phía trên cổ áo. Bé thò một ngón tay ra và chạm vào nó. Nó thật mịn màng và góc cạnh nữa, chỗ những hình khắc trang trí ấy.

« Có Giáng Sinh thật không bác ? » Bé hỏi. Bất chợt bé cảm thấy thật là buồn, khi nghĩ rất có thể bác của bé sẽ trả lời là không, cũng như bà vú hay nói, rằng không có bà tiên đỡ đầu nào cả, cũng như không có những chú yêu tinh nấp trong vườn đâu. Và không có rồng hay công chúa bị nhốt lại. Cơ mà bé muốn, muốn lắm ấy, rằng sẽ thật sự có thứ gọi là Giáng Sinh.

Mắt bác của bé, chúng màu xanh nhé, giống như mắt của anh Rupert, chợt biến đổi và trở nên vô cùng hiền từ. « Có chứ, có Giáng Sinh mà. » Bác nói. « Năm nào cũng sẽ có Giáng Sinh cả. »

« Nhưng không phải năm nay. » Rupert nói, rồi chợt nhớ ra phải lịch sự. « Thưa ngài. »

« Và có cả một câu chuyện về Giáng Sinh nữa. » Cô của chúng nói. « Một câu chuyện tuyệt vời luôn thành sự thật hàng năm. »

« Trừ năm nay. » Patricia buồn bã nói.

« Cha và Mẹ lên thiên đường rồi mà. » Caroline kể với bác mình, nhỡ bác ấy không nghe

thấy chị Patricia hay không biết về chuyện của họ thì sao. « Họ đang ở với các thiên thần, và có cái gì đó về một ngai vàng nữa. »

« Phải. » Bác của bé bỗng làm một việc bất ngờ. Ông ấy vòng một tay từ eo lưng bé xuống chỗ hõm sau đầu gối, và tay kia vòng ra sau lưng, rồi nhấc bổng cô bé lên. Bé có thể nhìn xuống và thấy cô của bé cùng anh Rupert và chị Patricia. Bé thích ở trên cao thế này vì bé thấy thật an toàn. Và bé cũng thích mùi của bác ấy nữa. Nó rất ấm, có mùi da và xà phòng thơm nữa. Bé choàng một tay qua cổ của bác.

« Chúng cháu có phải tới trại mồ côi không thưa Bác ? » Patricia hỏi.

« Không đâu. » Bác của chúng nói.

« Không đâu. » Cô của chúng cũng nói cùng lúc.

« Tại sao Cha Mẹ lại qua đời thế ạ ? » Caroline hỏi bác mình.

Vòng tay của ông chợt khép chặt quanh bé, nhưng bác không trả lời cô.

« Ôi chao. » Cô của bé nói, và Caroline có thể thấy là cô ấy đang cố giả vờ như đang vui vẻ trong khi không vui vẻ tẹo nào. « Tôi nghĩ chúng ta nên rung chuông gọi trà thôi. »

~*~

Ông quản gia – hay đúng hơn là người hầu đảm nhiệm tất cả các vị trí quản gia, người hầu phòng, người giữ ngựa, và rất có thể là cả người làm vườn nữa – đã xếp họ ngồi ở hai đầu đối diện nhau của một cái bàn ăn rõ là dài. Anh – Tử tước Morsey – ngồi ở đầu bàn, dĩ nhiên rồi. Cô ngồi ở cuối bàn. Cô đã nghĩ đến việc gọi một khay thức ăn lên phòng cho mình, nhưng rồi cô không muốn cho anh ta thỏa mãn với suy nghĩ anh ta đã khiến cô phải trốn anh ta.

Cô nhìn dọc theo bàn về phía anh ta trong lúc người hầu bàn đang múc món xúp cho mình. « Chúng sẽ không bị gửi đến nhà trẻ mồ côi, dĩ nhiên. » Cô nói. « Nhưng tôi không mong sẽ là người duy nhất chịu trách nhiệm nuôi nấng chúng. Tôi sống ở thành phố, và vị trí sống lẫn ngôi nhà của tôi đều không hợp với việc nuôi trẻ con. Ngài, mặt khác, có những ba ngôi nhà, trong đó hai cái ở nông thôn. Ngài sẽ không bị phiền lòng chút nào bởi chúng cả. »

« Trừ việc tôi là một người đàn ông độc thân. » Anh nói. « Đám trẻ cần bàn tay chăm sóc của một người mẹ. »

« Và một người cha. » Cô nói thêm, bắt đầu xì khói.

« Hai bé gái cần có một hình mẫu phụ nữ để dẫn dắt cho chúng. » Anh nói, trải chiếc khăn ăn một cách phô trương lên lòng mình và cầm lấy chiếc thìa ăn xúp. Anh đã thay một bộ đồ mặc buổi tối đủ trang trọng cho một cuộc ra mắt ở triều đình – dĩ nhiên là màu đen, cô nhận ra điều đó, và tự hỏi liệu có phải anh ta cố tình ăn mặc một cách bảnh chọe thế để chọc tức cô hay không. Nhưng xét cho cùng, anh ta đã từng luôn ăn mặc một cách hoàn hảo, và dĩ nhiên bây giờ cũng vẫn thế, xét qua những cái liếc nhìn một cách tình cờ mỗi khi họ lướt qua nhau trên phố. Và anh ta đẹp trai hơn bao giờ hết, hơn cả ngày xưa… Ừhm, có lẽ không phải thế, nhưng ít nhất, vẻ bảnh trai đó khiến cô thật khó chịu.

« Và các bé trai cần một hình mẫu đàn ông với lý do tương tự. » Cô nói. « Và cái gia đình này, lại có trẻ con thuộc cả hai giới, thưa ngài. »

« Lẽ nào, » Anh nói, chiếc thìa trống trơn dừng lại giữa khoảng không giữa môi anh và đĩa xúp. « Lẽ nào bà đang gợi ý là chúng ta tách đôi cái gia đình quá nhỏ bé này ra, thưa bà ? Bà sẽ nuôi hai bé gái còn tôi lấy cậu nhóc con ? »

« Dĩ nhiên là không rồi. » Cô đốp chát lại. « Ngài không thấy hai đứa bé bấu víu vào anh trai mình thế nào, và cậu bé lớn bao bọc cho hai cô em gái mình ra sao ư ? Chúng phải được ở cùng nhau. »

« Ở một trong những ngôi nhà ở nông thôn của tôi. » Anh nói tiếp, đặt chiếc thìa xuống hẳn bàn và nheo nheo mắt nhìn về phía cuối bàn nơi cô ngồi. Ánh mắt lơ đãng. Ánh mắt mà khi còn là một thiếu nữ ngây thơ cô từng thấy vô cùng hấp dẫn. Mà thậm chí bảo cô từng mê mệt đến mụ cả đầu óc vì anh ta cũng còn là nói quá nhẹ. Một thiếu nữ thật ngốc nghếch.

« Ở đó chúng sẽ không làm phiền đến chúng ta. » Cô nói.

Cô thầm rủa anh ta vì đã không trả lời lại ngay. Sự im lặng cứ trải dài, và những lời vừa rồi của cô – những lời lẽ thật vô tâm và bất cần – dường như cứ vang đi vọng lại giữa những bức tường của căn phòng ăn quá rộng và tăm tối này. Sao cô có thể thốt ra chúng được kia chứ ? Tệ hơn nữa, là sao cô có thể thật lòng nghĩ như vậy kia chứ ?

« Cũng như ở đây chúng vốn không hề làm phiền Marjorie và anh trai bà. » Cuối cùng anh nói.

Cô thấy hai má mình bừng bừng lên, và lại khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. « Đừng có

làm bộ rằng ngài muốn nuôi chúng hơn tôi. » Cô nói. « Cả hai chúng ta đều đang sống một cuộc sống tự do không có trẻ con quấy rầy. »

« Không hẳn thế. » Anh trả lời, khẽ gật đầu cho người quản gia dọn chiếc đĩa vừa ăn để bưng lên món tiếp theo. « Tôi là một tử tước, người sẽ kế thừa tước vị bá tước, và năm nay tôi đã chạm tới cái ngưỡng đáng sợ đối với một người đàn ông độc thân có tước vị và tài sản : sinh nhật lần thứ ba mươi. Chắc chắn tôi sẽ phải thực hiện nghĩa vụ của mình là lấy vợ và thiết lập một phòng trẻ trong vòng vài năm tới thôi. »

Cô thấy hai má mình còn đỏ bừng hơn trước đó. Họ đã từng dự định 'thiết lập phòng trẻ' cùng với nhau. Sẽ là bốn đứa, họ đã quyết định. Và họ sẽ thực hiện kế hoạch đó theo một trình tự hoàn hảo, anh đã cười phá lên khi nói thế. Trai, gái, trai, gái – một gia đình hoàn hảo, phải không ?

« Tại sao cô vẫn không có con ? » Anh hỏi. *(chú ý thay đổi cách xưng hô là cố tình a)*

Cô choáng váng ngước lên nhìn anh. « Gì cơ thưa ngài ? »

« Tôi vẫn luôn tự hỏi điều đó. » Anh nói tiếp. « Cô đã lấy anh ta vô cùng vội vã, chỉ chưa tới một tháng sau khi cô hủy mối hôn ước giữa chúng ta, nếu tôi không nhớ lầm. »

Cô hít vào một hơi sâu, cố giữ bình tĩnh. « Cuộc hôn nhân và việc tôi có con hay không không liên quan tới ngài, thưa quý ngài. » Cô nói. « Không hề liên quan chút nào. » Cô đã không thể có con bởi chỉ ngay sau tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân chóng vánh đó, Carlyle đã khiến cô biết rõ theo cách của anh ta, rằng anh ta thích đám bạn đàn ông của mình hơn cô nhiều, và khi hiểu ra ý nghĩa ẩn đằng sau đó, cô đã khóa chặt cửa phòng ngủ của mình kể từ lúc ấy trở đi. Anh ta đã cưới cô để làm bình phong, giữ được sự tôn trọng của mọi người, cô ngờ là vậy. Một đám quá hợp, phải không, khi cô cưới anh ta để trốn chạy bản thân.

« Đúng vậy. Thứ lỗi cho tôi. » Anh liếc về phía cửa sổ, xuyên qua lớp kính mà những tấm rèm vẫn chưa được buông xuống che phủ để nhìn ra ngoài. « Đây là thời điểm chết tiệt nhất để xảy ra bão tuyết. Chúng ta sẽ bị giữ ở đây, cùng nhau nhiều ngày liền, Ursula à. Và với ba đứa trẻ con nữa. Để đón Giáng Sinh. Cô có thể tưởng tượng ra cơn ác mộng nào tệ hơn thế không ? »

« Không ! » Cô gằn giọng. « Không ngay cả nếu ngài bảo tôi nên suy nghĩ một tiếng trước khi trả lời. Và tôi sẽ rất cám ơn nếu ngài cẩn thận từ ngữ của mình khi có mặt tôi, thưa ngài. Và tôi cũng chưa hề cho phép ngài dùng tên thánh của tôi, ít ra là dạo gần đây. »

« Quý bà Carlyle, vâng thưa bà. » Anh nói với một giọng băng giá không thua gì bão tuyết

ngoài trời. « Và xin bà vui lòng nhận lời xin lỗi trân trọng nhất của tôi. »

Cô bắt đầu ăn vào món chính với cảm giác như thể cô đã ăn mười hai món chính vô cùng ngon lành trước đó. *(Ý là quá no để ăn tiếp !)*

« Chúng phải mặc đồ đen. » Anh nói tiếp. « Để tang cho hai người cha mẹ mà chúng hiếm khi nhìn thấy. Và chúng phải cư xử như thể chúng đang đau lòng một cách thật sâu sắc. » Giọng anh nhuốm một nét giận mơ hồ.

« Chúng sẽ không được phép chơi ngoài trời tuyết ngày mai. » Cô tiếp lời. « Dù chắc chắn thảm tuyết dày ngoài đó sẽ vẫy gọi chúng. Không có người tuyết, cũng không có thiên thần tuyết. Không có ném bóng tuyết, cũng không có trượt tuyết bằng những bàn trượt. Và cũng không được gào thét thể hiện niềm vui khi được làm những điều đó. »

« Và không có Giáng Sinh. » Anh tiếp tục. « Không trang trí cây thông, không quà cáp, không có ngỗng quay, không có ruy băng, không có hát thánh ca. Có lẽ may ra chỉ có chuyến đi lặng lẽ tới nhà thờ vào buổi lễ Đêm thánh. »

« Đứa bé nhất đã hỏi liệu có thật sự tồn tại thứ gọi là Giáng Sinh hay không. » Cô nói thêm. « Cô bé đã bốn tuổi. Chắc chắn bé có thể nhớ được Giáng Sinh năm ngoái, hoặc năm kia chứ. » Cô đã bị câu hỏi đó khiến cho bối rối. Và giờ cô mới nhận ra ý nghĩa thật sự ẩn đằng sau nó. Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt buồn bã. « Có phải chúng chưa bao giờ có một Giáng Sinh đúng nghĩa không Timothy ? Có phải Marjorie và Adrian chưa bao giờ ở nhà với chúng ? Ngay cả vào dịp Giáng Sinh ? »

Và cô nhận ra một cách quá muộn, rằng cô vừa dùng tên thánh của anh. Cô chỉ biết hi vọng anh không để ý tới điều đó.

« Giáng Sinh là thời điểm mà người lớn thường miễn cưỡng dành thời gian cho bất kỳ ai khác ngoài chính mình mà. » Anh nói.

Những lời của anh như đâm xoáy vào lòng cô khi cô nhớ ra sự khó chịu ích kỷ của mình trên đường ngồi xe tới đây.

« Cả tôi cũng vậy, thưa quý bà. » Anh nhấn mạnh vào hai chữ 'quý bà' nhiều tới mức cô hiểu anh đã để ý thấy việc cô lỡ miệng vừa xong.

« Thật là một tội ác ! » Cuối cùng cô cũng nói tiếp. « Nếu tôi và ngài bỏ lỡ Giáng Sinh, chúng

ta sẽ chỉ lỡ vài buổi tiệc tùng. Nếu đám trẻ không có Giáng Sinh, chúng sẽ bỏ lỡ một trong những điều kỳ diệu nhất của tuổi thơ. Phải chăng những năm qua Marjorie và Adrian đã tước đoạt điều đó của chúng ? Và phải chăng năm nay cái chết của họ cũng sẽ tước đoạt điều đó lần nữa ? Có công bằng không khi bắt trẻ con để tang như vậy ? »

« Cho hai người chúng hầu như không quen biết ư ? » Anh không chạm tới món bánh pudding trong đĩa. Anh ngồi ngả hẳn về phía sau, tay xoay xoay chiếc thìa trong đĩa. « Đắp người tuyết và thiên thần tuyết liệu có phải là bất kính với người đã khuất không nhỉ ? »

« Ai lập ra luật lệ bắt bọn trẻ này phải theo chứ ? » Cô hỏi.

« Bà vú của chúng ư ? » Anh nói. « Một người phụ nữ rất có khả năng, tốt bụng và hoàn toàn khô khan không có trí tưởng tượng, theo như tôi thấy. »

« Và lại chăm sóc cho ít nhất một đứa trẻ với một óc tưởng tượng tuyệt vời. » Cô nói tiếp, trong đầu thoáng lên sự trìu mến không ngờ đối với câu chuyện về những con rắn tuyết, về vị hoàng tử rắn và con rồng và nàng công chúa bị giam giữ. « Nên chăng người lập ra luật lệ phải là tôi hay ngài chứ ? »

Anh khẽ cắn môi và lại nhìn cô với đôi mắt vẫn khép hờ một cách đáng ghét. « Cô muốn cho bọn trẻ một lễ Giáng Sinh đúng nghĩa sao ? » Anh hỏi. « Liệu cô có biết cách không hở Urs – ý tôi là, thưa quý bà ? »

Cô suy nghĩ một chút. « Đã lâu quá rồi. » Cô cất tiếng. « Nhưng tôi vẫn có thể nhớ mang máng về sự huyền ảo ẩn sau mỗi kỳ Giáng Sinh cũng như điều làm nên sự huyền ảo ấy. Còn ngài ? »

Anh cũng trở nên trầm tư. « Khúc củi truyền thống của Giáng Sinh.[1]» Anh thốt. « Dây nhựa ruồi[2], dây thường xuân, dây tầm gửi[3]. Làm bánh pudding. Gói quà Giáng Sinh. Mở quà Giáng Sinh. Hát thánh ca. »

« Và câu chuyện về Giáng Sinh nữa. » Cô kết luận.

« Phải rồi. » Anh cười khẽ. « Đôi khi người ta suýt quên đi nó. Vậy là chúng ta sẽ cùng nhau phá bỏ luật lệ cũ rích và hi sinh sự thoải mái và thời gian của mình để tặng cho đám cháu của chúng ta một lễ Giáng Sinh đáng nhớ, trước khi chúng bị nhốt ở một trong những căn nhà nông thôn của tôi. Tuyết luôn là món quà thêm của Giáng Sinh, dĩ nhiên. Quý bà đã chuẩn bị đón chờ những ngón tay ngón chân đỏ ửng và tê buốt, à cả mũi nữa, chỉ để giúp cho đám trẻ con mà không ai trong số chúng ta thật sự thèm để mắt tới vui vẻ giải trí hay chưa hả ? »

« Cẩn thận cái miệng lưỡi của ngài. » Cô gay gắt nói và lừ mắt nhìn anh. « Hơn nữa điều đó không đúng. » Ánh mắt cô lảng đi chỗ khác khi cô nhận ra thật ra nó rất chính xác là khác, như cô sẽ nhận ra rồi cô sẽ quên đi cái ý muốn điên rồ là cho bọn trẻ một thứ chúng chưa bao giờ có ấy. « Điều đó không đúng. Tôi đã cảm thấy điều đó khi ở phòng trẻ hồi nãy. Rupert luon cố tỏ ra là người đàn ông của gia đình, tỏ ra dũng cảm và kiên cường. Patricia thì cố gắng xứng đáng với sự cố gắng của anh trai. Còn cô bé con thì vô cùng đáng yêu. Patricia có mái tóc đỏ rực của tôi, Rupert có đôi mắt xanh biếc của anh. Caroline thì có những nét riêng của mình. Đáng ra chúng đã có thể là… »

« Con chúng ta ư ? » Giờ đôi mắt đang khép hờ của anh mở tung, để cô thấy rõ màu xanh nước biển lôi cuốn trong đó. « Tôi không nghĩ thế, thưa quý bà đáng mến. Chúng ta chưa bao giờ lên giường với nhau cả, thậm chí chỉ một lần cũng không, dù lần đó ở Vauxhall chúng ta đã tiến khá gần đến bước đó khi mẹ bà cho phép chúng ta tránh khỏi sự kèm chặt của mình trong vòng một tiếng đồng hồ qúy giá. »

Anh đã hôn cô nồng nàn, với đôi môi mở rộng và chiếc lưỡi đầy đòi hỏi. Anh đã lướt tay khắp cơ thể cô – trên những lớp áo váy thôi – cũng như cô trên cơ thể anh. Anh đãôm cô chặt, và bản thân cô cũng áp chặt mình vào anh, đủ chặt chẽ, và đủ hiểu biết về cuộc đời để nhận ra anh đang hứng tình tới mức nào, và họ sẽ dễ dàng, thoải mái hòa tan vào nhau trên con đường mòn tối tăm đằng sau đường dẫn vào nhà chính ra sao. Cô vẫn không nhớ rõ ai trong hai người đã có đủ nghị lực để ngăn cản cho điều đó xảy ra.

Đó là một ký ức mà cô không muốn khơi gợi lên trong đầu một cách thường xuyên cho lắm.

« Thật đúng là ngài ! » Cô giận dữ. « Ngài mới có thể thô lỗ tới mức gợi lại những chuyện đó một cách thản nhiên tới thế với tôi. »

« Vậy sao ? » Anh giễu cợt. « Tôi thô lỗ ư thưa bà ? Tôi đoán là với một nữ trí thức như bà, mọi hoạt động không liên quan tới trí tuệ đều được coi là thô lỗ cả. »

« Được đấy ! » Cô gằn giọng, đặt mạnh chiếc khăn ăn lên bàn và đứng phắt dạy. « Đã đến lúc tôi để ngài lại với chai rượu rồi, thưa ngài. »

« Sai rồi thưa bà. » Anh cũng đứng lên và bước tới chìa cánh tay ra. « Chúng ta sẽ cùng nhau sang phòng khách để lên kế hoạch về một Giáng Sinh tốt đẹp mà chúng ta sẽ mang lại cho đám trẻ không có khả năng làm con của chúng ta. Bà có nghĩ chúng ta sẽ có thể đối xử với nhau lịch sự trong suốt quãng thời gian đó không ? »

« Tôi luôn biết cách xử sự cho lịch sự, thưa ngài. » Cô trả lời.

« Trừ khi… » Anh mỉa mai. « Trừ lúc cô kết thúc cuộc đính hôn giữa hai ta. »

« Tôi cho rằng trí nhớ của ngài có vấn đề rồi. » Cô độp lại. « Tôi cho rằng việc kết thúc cuộc đính hôn ấy ít nhất được cả hai bên đồng ý kia đấy. Tôi cho rằng tôi cũng đã bị lên án là hám lợi và nham hiểm. Thật là những đức tính tốt do người đàn ông nhận xét về vợ chưa cưới của mình. »

« Còn tôi thì là lạnh lùng và keo kiệt và tàn nhẫn. » Anh nói nốt. « Thật là những lời khen mà một người đàn ông mong được nhận từ vợ chưa cưới của anh ta. »

« Ngài đã đúng. » Cô noi tiếp. « Đây quả là một tình huống chết tiệt mà chúng ta đang kẹt phải. Tôi không thể nghĩ ra mình không muốn ở cạnh ai nhất trong vài ngày ngoài ngài. Thậm chí thà là tôi ở cạnh quỷ dữ còn tốt hơn. » Tất cả là do việc ở gần anh, sự rắn rỏi của cánh tay anh dưới bàn tay cô, hơi nóng từ cơ thể anh, mùi hương quen thuộc của anh, tất cả đều quen thuộc tới lạ lùng. Cô ghét điều đó. Cô ghét cái suy nghĩ rằng họ sẽ phải ở chung dưới một mái nhà trong không biết bao nhiêu ngày, và thậm chí là ngủ chung dưới một mái nhà nữa.

Có lẽ, một người chỉ có thể hận ai đó nhiều tới thế, khi người ấy đã từng yêu kẻ kia cũng nhiều như vậy. Cô nghĩ, và cảm thấy thật khó chịu với suy nghĩ đó.

« Vấn đề là, » Anh lên tiếng sau khi dẫn cô ngồi xuống trong phòng khách và đứng trước mặt cô, hai tay chắp lại sau lưng. « Liệu chúng ta có thể gạt mối ân oán riêng tư giữa chúng ta qua một bên để mang lại chút hạnh phúc nhỏ nhoi cho đám trẻ vô tội này hay không, thưa bà ? Tôi thì có thể. Còn bà thì sao ? »

« Dĩ nhiên. » Cô nạt khẽ. « Dĩ nhiên là tôi có thể. Nhưng chúng ta sẽ phải tìm những chủ đề gì đó bớt riêng tư hơn để nói chuyện, thưa ngài. Chúng ta có nên bắt đầu bằng thời tiết hôm nay không nhỉ ? »

« Có vẻ như đó là một chủ đề có nhiều điều để nói trong thời điểm này thì phải. » Anh đồng ý và ngồi xuống đối diện cô, thò tay lấy hộp đựng thuốc lá bột để hít của mình trong túi áo ra, và bật nắp nó lên bằng một cử chỉ của ngón tay cái mà cô nhớ rất rõ.

Chuyện này… quả thật sẽ không dễ dàng chút nào.

~*~

Anh đứng sững bên cửa sổ phòng ngủ của mình, những ngón tay cong lại đập đập khe khẽ lên bậu cửa, đôi mắt nhìn xa xăm bên ngoài. Mọi việc đều y như những gì anh lường trước, nếu không muốn nói là tệ hơn. Ánh trời buổi sáng khiến đôi mắt anh nhức nhối dù cho bên ngoài mây mù nặng nề che chắn bất kỳ dấu hiệu nào về sự có mặt của ông mặt trời. Thật ra, tuyết vẫn đang rơi. Mắt anh nhức nhối còn vì phía ngoài cửa sổ thật sự không có gì khác ngoài một màu trắng trải dài. Không có gì cả. Thậm chí cái hàng rào gỗ cũng bị tuyết phủ kín mít, cũng như những cành cây khẳng khiu mùa đông. Thật khó mà biết được ranh giới giữa sân vườn với con đường mòn dẫn vào nhà, cũng như khó mà thấy được con đường ngoài kia bắt đầu và kết thúc ở chỗ nào. Hai cánh cổng lớn mờ mờ ảo ảo trong màn tuyết. Rồi sẽ tới lúc khó mà mở chúng ra được với cái kiểu tuyết thế này. Anh đoán đêm qua tuyết đã rơi phải đến cả một foot[4] ấy chứ.

Tuyệt thật, tất cả những gì anh đoán trước đều đã thành sự thật. Họ thật sự bị hãm lại một cách đúng nghĩa trong căn nhà này ít nhất trong vài ngày tới. Để hưởng Giáng Sinh. Anh và Quý bà Carlyle và ba đứa trẻ. Và thậm chí anh còn không có nổi sự tự do thư giãn nhốt mình trong phòng anh hay trong cái thư viện trống rỗng không có lấy nổi quyển sách dưới nhà để làm bạn với dăm ba cuốn sách cùng vài chai Whiskey anh mang theo. Mới chỉ đêm qua anh đã đồng ý phá bỏ mọi quy tắc hành xử đúng đắn và truyền thống để có thể giúp cho những đứa trẻ kia có một lễ Giáng Sinh hoàn chỉnh. Anh vẫn chưa đổi ý, nhưng sáng nay anh mới nhận ra rằng đem Giáng Sinh đến với ba đứa trẻ sẽ đòi hỏi những nỗ lực vô cùng lớn lao từ phía anh.

Dù gì anh cũng khó mà trông mong Quý bà Carlyle sẽ ló mặt ra ngoài trời. Việc cô ta tránh không trả lời khi anh hỏi liệu cô ta có sẵn sàng trưng những ngón tay ngón chân tỉa tót khéo léo cũng như cái mũi của mình ra ngoài thời tiết lạnh như băng ngoài kia đã không thoát khỏi sự chú ý của anh. Không còn nghi ngờ gì về việc cô ta sẽ ngồi yên trong nhà, mỉm cười tươi tắn khích lệ anh qua cánh cửa sổ đóng kín. Mà có khi vị trí đó với cô ta cũng sẽ là quá xa cái lò sưởi ấm áp nữa kìa.

Khuôn mặt anh cau lại và những ngón tay tiếp tục gõ trên thành cửa sổ mạnh hơn hồi nãy. Đáng ra anh phải đánh tiếng cho cô ta biết mình sẽ tới đây. Như thế cô ta có thể ở yên ở Luân Đôn. Nhưng, chết tiệt thay, như thế lại có vẻ không công bằng. Trong việc thu xếp cho tương lai của những đứa cháu, trách nhiệm của cô cũng lớn không kém trách nhiệm của anh, thậm chí lớn hơn là khác. Cô ta là một phụ nữ, không phải sao, và trẻ con vốn thuộc về lĩnh vực của phụ nữ. Dù anh cũng phải nén lòng mà thú nhận, một cách khó chịu, rằng cái lập luận đó cũng chả công bằng chút nào.

Nhưng anh ước gì cô ta đã không ở đây, hay ít nhất đã thả ra cái tin rằng cô ta định tới đây để anh có thể không ở chỗ này. Căn nhà thôn quê này không lớn lắm. Phòng ngủ của bọn họ ở ngay sát cạnh nhau. Anh quay đầu lại liếc nhìn bức tường ngăn cách hai phòng ngủ. Anh đã nhìn nó chằm chằm vài lần đêm qua, một đêm dài mà anh cứ trở qua trở lại và rất khó ngủ. Thậm chí anh còn nhận ra mình đang lơ đãng tính xem giường anh cách giường cô bao nhiêu

feet nữa kìa. (feet = số nhiều của foot = 30,48 cm)

Rồi anh đã nhận ra mình đang lơ đãng không tự chủ được mà nhớ về cô gái rộn rã, hồn nhiên, thông minh, xinh đẹp một cách sống động, cô ấy, trong mùa Lễ hội đầu tiên của mình. Và mối tình đắm đuối của anh dành cho cô. Và của cô dành cho anh. Họ đã đính hôn với nhau chỉ sau hai tháng quen biết, dù gia đình cô hoàn toàn không có chức tước và của hồi môn của cô hầu như không có gì. Rồi trong một tháng sau đó họ đã lên kế hoạch, mơ ước, và yêu nhau, một cách hoàn toàn vô tư trong sáng. Lần duy nhất họ gần gũi nhau nhất chính là lần đó ở Vauxhall.

Thời đó, anh cũng đã trải qua vô số đêm dài khó ngủ như đêm nay.

Và rồi anh trai cô, với cái danh tiếng không đẹp đẽ gì mà anh đã hoàn toàn bỏ qua vì anh yêu cô, đã bắt đầu để ý tới em gái anh, khi đó mới có mười bảy tuổi và thậm chí còn chưa được ra mắt giới quý tộc. Hai người bọn họ đã hẹn hò gặp gỡ nhau một cách lén lút sau lưng anh, rồi nhanh chóng thông báo họ cũng định kết hôn. Họ, chính họ đã chia rẽ anh và Ursula. Bọn anh đã cãi vã nhau một cách cay độc và đắng nghét, ai cũng muốn bảo vệ cho anh trai và em gái mình, những kẻ mà không lâu sau đã bỏ trốn cùng nhau. Nhưng đủ lâu để khiến cho cuộc đính hôn giữa hai bọn họ tan vỡ hoàn toàn.

Tử tước Morsey gõ những ngón tay của mình còn nhanh hơn trước trên bệ cửa. Anh đã thoát khỏi cuộc hôn nhân đó trong gang tấc. Vì ngay trước khi anh có thể gom góp toàn bộ những mảnh vỡ tan nát của lòng tự trọng của mình để tới gặp cô và xin lỗi và cố gắng kết nối họ lại với nhau, cô ta đã thông báo về việc đính hôn với gã Carlyle kia, và đã cưới hắn ta gần như ngay sau đó. Tình cảm cô ta dành cho anh mới sâu sắc cảm động làm sao.

Anh quay phắt khỏi cửa sổ và bước ngang qua căn phòng ra phía cửa. Thường anh không định bắt đầu ngày mới mà không dùng bữa sáng, nhưng hôm nay quả thật anh không có bụng dạ nào cho việc ăn uống cả. Anh không muốn tỏ ra lịch sự cũng như trở thành con mồi cho cái lưỡi sắc lẻm của cô ta. Mà chắc gì cô ta đã thức giấc kia chứ. Phần lớn các quý bà anh quen biết, và ngay cả những người không phải quý bà chi hết, ít khi rời khỏi phòng ngủ ấm cúng của mình trước giờ ăn trưa. Nhưng anh không muốn đánh liều với việc đó. Bước chân anh rảo nhanh về phía phòng trẻ. Ít nhất đưa đám trẻ ra ngoài chơi sẽ giúp anh có cơ hội tránh mặt cô ta ít nhất vài giờ.

Anh khẽ khàng xoay nắm đấm cửa ra vào rồi chậm rãi mở cửa ra. Có lẽ thậm chí đám trẻ con cũng chưa dậy ấy chứ. Nhưng không, chúng đã thức lâu rồi, và như đoán trước, chúng đang đứng dàn hàng ngang chen chúc cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài với bà vú của mình. À không, bà vú của họ không thanh mảnh thế kia. Và bà ta cũng không có mái tóc đỏ rực lửa như vậy.

Quỷ tha ma bắt ! Não anh mò mẫm tìm, và tìm thấy, vài cụm từ khác mạnh mẽ hơn thế để diễn tả cái cảm giác trong lòng anh khi bước vào căn phòng và đóng cánh cửa lại sau lưng. Bà vú của đám trẻ đang khụyu chân thật thấp đâu đó bên phía tay phải. Anh quay sang gật đầu với bà ta trước khi chuyển sự chú ý sang nhóm người đang tụ tập bên cửa sổ.

« Chào buổi sáng, thưa ngài. »

« Chào buổi sáng, thưa Bác. »

Một cái nghiêng khẽ lạnh lùng của một cái đầu kiêu hãnh.

Một đôi mắt nâu to tròn ngước lên nhìn anh trong im lặng từ dưới những lọn tóc nâu xoăn xoăn.

Giáng Sinh này sẽ thế này đây. Anh nhăn nhó nghĩ thầm, cất lời chào hỏi với mọi người rồi rảo bước ngang qua phòng về phía họ.

« Một thế giới trống rỗng và trắng toát. » Anh nói, mắt nhìn qua đầu họ hướng ra ngoài. « Ta tin là những con rắn tuyết của cháu bị chôn vùi hết rồi Caroline ạ. »

Cô bé lắc đầu và chỉ tay ra ngoài. Khi anh nhìn xuống, anh có thể thấy rằng đúng như vậy, vẫn có những con rắn, thậm chí còn dài hơn hôm qua, đang trườn ngoằn ngoèo phía trên lớp tuyết dày bao phủ.

« À. » Anh nói.

« Chúng sẽ tới tòa lâu đài băng. » Cô bé con cất tiếng. « Nơi hoàng tử rắn tuyết đang sống. »

« Ta hiểu rồi, chúng sẽ kể cho hoàng tử nghe để anh ta có thể đi cứu nàng công chúa. » Anh nói tiếp. Anh suýt nữa đã quên đi vùng đất ngập tràn trí tưởng tượng của một đứa trẻ, một thế giới mà cái gì cũng có thể là một thứ khác và không có gì là không thể cả. Đột nhiên anh cảm thấy một nỗi bâng khuâng nuối tiếc dâng lên không hẹn trước trong lòng.

« Patricia sẽ đi vẽ tranh, thưa ngài. » Rupert lên tiếng. « Em ấy vẽ rất giỏi. Còn cháu sẽ đi tập viết chữ. Cháu vẫn đánh rơi vài giọt mực khi viết và các chữ cái thường to nhỏ không đều. »

« Nhưng anh ấy rất cố gắng mà, thưa Bác. » Patricia chen lời. « Và anh ấy đang tiến bộ nhiều. »

Ngài tử tước nhìn xuống, ngài nhìn một cậu bé tám tuổi nhỏ con nhưng dũng cảm, đang cố hết sức tỏ ra là một người đàn ông trưởng thành mà phớt lờ thảm tuyết dày hấp dẫn bên ngoài. Ngài cũng nhìn một cô bé con bảy tuổi đầu có mái tóc đỏ rực vô cùng trung thành với anh trai, sẵn sàng bảo vệ anh trai bằng bất cứ cách nào cô có thể nghĩ ra khỏi sự trách mắng cáu gắt của bác mình với vài giọt mực nhểu ra giấy hay những chữ cái không hoàn hảo.

Có cái gì đó như thể trái tim anh đang thắt lại.

Đôi mắt anh ngước lên nhìn Quý bà Carlyle. Cô lập tức thẳng lưng lên một cách nghiêm khắc.

« Tôi nhường lại cho ngài đó. » Cô nói. « Đàn ông thường là những người đưa ra luật lệ kia mà. »

Anh lại nhìn xuống những gương mặt ngơ ngác của ba đứa cháu trai cháu gái của mình, những gương mặt kín bưng hoàn toàn không có chút hi vọng nào, chỉ có một sự chấp nhận thầm lặng rằng sự việc vốn phải như thế, và sẽ như thế.

Anh vắt tay ra sau lưng. « Vẽ tranh với tập viết chữ đẹp có hấp dẫn hơn là ra ngoài kia nghịch tuyết và đắp người tuyết và tạo thiên thần tuyết và ném tuyết vào nhau không nhỉ ? » Anh hỏi thản nhiên. « Nếu quả thật là vậy, chúng ta đành phải quên việc ra ngoài chơi vậy thôi, nhưng ta sẽ là người đầu tiên tiếc nuối việc đó đấy. »

Cô bé nhỏ nhất ngước lên nhìn anh, nét mặt vẫn không có sự thay đổi biểu cảm nào rõ rệt. Một tia hi vọng gần như là đớn đau bừng dậy trong đôi mắt của anh trai và chị gái của bé.

« Nhưng thưa ngài… » Bà vú thốt lên với một giọng hoảng hốt và lo lắng.

Anh quay sang nhìn bà ta, đôi lông mày khẽ nhướng lên trong một vẻ mặt cao ngạo, quý tộc, khinh bỉ nhất mà anh hoàn toàn không xấu hổ gì khi trương ra. « Sao cơ thưa bà Chambers ? »

« Thưa ngài, » Bà ta vội nói. « Còn ngài cha xứ. Còn hai Quý cô Hickman-Pugh. Chuyện này sẽ trở nên tai tiếng mất thôi. »

Anh thật sự là muốn thốt lên thành lời những câu nguyền rủa cho ngài cha xứ cũng như hai Quý cô Hickman-Pugh kia đi gặp quỷ sứ cho rồi, nhưng anh nhớ ra sự có mặt của đám trẻ cũng

như hai lần anh bị nhắc nhở về việc sử dụng ngôn ngữ không đứng đắn của mình hôm qua. « Chúng tôi sẽ chơi ở sân sau nhà để không ai thấy và đồn thổi tai tiếng gì cả, bà Chambers ạ. » Anh nói. « À đấy là trong trường hợp, » Anh quay lại nhìn đám trẻ con. « có ai đó sẵn lòng đi cùng ta ra ngoài kia. Nếu không, ta đành ở trong nhà vậy. Chơi ngoài tuyết một mình chả có gì hay hết. »

« Cháu sẽ đi cùng ngài, thưa ngài. » Rupert vội vã thốt. « Nếu việc đó không bị coi là không đứng đắn và bất kính với Cha Mẹ cháu. »

« Không đâu, tình yêu của ta ! » Quý bà Carlyle lặng lẽ nói.

Lord Morsey giật mình nhìn về phía cô. Cô cũng đã gọi anh như vậy, những hai lần, trong khoảng thời gian một tháng họ đính hôn với nhau. Nhưng giờ cô đang mỉm cười với cậu cháu trai của họ, với một điều gì đó gần như là dịu dàng trong đôi mắt đẹp.

« Cháu cũng sẽ đi. » Giọng của Patricia chứa một niềm hi vọng đau đáu tới mức sợ hãi. « Được không hả Vú ? Làm ơn, làm ơn đi mà ? »

« Với tất cả lòng tôn trọng của ta với bà Chambers, Patricia ạ. » Quý bà Carlyle nghiêm giọng. « Ta vẫn phải nói rằng bác Timothy của cháu giờ thay vào vị trí của cha cháu, vì cha cháu đã ch… đã qua đời. Nếu bác Timothy của cháu nói cháu được phép ra chơi ngoài sân tuyết, nghĩa là cháu hoàn toàn có thể làm điều đó. »

« Ôi… » Patricia thốt lên, đôi mắt mở to háo hức.

« Cháu sẽ đắp một người tuyết cao tám feet. » Rupert hét lên, đôi mắt bắt đầu bừng sáng, với giọng nói trở lại là của một đứa trẻ con hiếu động. « Và rộng sáu feet nữa. » *(1 foot = 30.48cm. Bé này định xây nhà hay xây tuyết thế hả ?)*

Có ai đó đang khẽ khàng vỗ vỗ vào ống quần của ngài tử tước, ngay phía trên đầu gối. Một đôi mắt nâu to tròn đang ngước lên nhìn anh. « Bác có phải bác Timothy của chúng cháu không ạ ? » Caroline hỏi.

« Chính là bác, bác Timothy duy nhất trên đời của cháu. » Anh mỉm cười với cô bé. « Còn đây là cô Ursula của cháu nữa. » Anh nhận ra rằng thậm chí ba đứa trẻ còn không biết tên của họ. Anh cũng nhận ra rằng đáng ra anh không nên hoàn toàn quay lưng lại với Marjorie. Đáng ra anh nên chấp nhận cô, cũng như gã Parr không chấp nhận nổi kia, ít nhất là vì hạnh phúc của đám trẻ. Trẻ con cần có cô dì chú bác của mình. Và anh chị em họ nữa. Anh chợt thoáng nhớ tới bốn người anh chị họ - hai cậu bé và hai cô bé – mà đáng ra giờ này anh và Ursula đã có thể đưa

tới giới thiệu cho chúng.

« Bà vú sẽ mặc quần áo ấm, đi tất và giày cho tất cả các cháu. » Anh nói. « Chúng ta hẹn nhau mười phút nữa ở dưới sảnh lớn nhé. Cháu có đi cùng không nào Caroline ? »

Cô bé gật đầu, gương mặt vẫn ngước lên hết cỡ để nhìn anh. Làm sao mà các bậc cha mẹ với ba đứa trẻ thiên thần này trong tay lại có thể đi tìm hạnh phúc và gia tài ở chỗ khác kia chứ ? Anh tự hỏi và nhẹ nhàng đặt một tay lên những lọn tóc mềm mại của cháu gái mình.

« Cô Ursula có thể chơi cùng chúng ta không ? » Cô bé lại hỏi.

« Bác tin là cô của cháu sẽ thấy thoải mái với sự ấm áp trong nhà hơn. » Anh trả lời. « Các quý bà trưởng thành thường như thế. »

« Gì cơ ? » Anh nghe thấy giọng nói giận dữ của Quý bà Carlyle vang lên trước khi anh kịp ngẩng lên để thấy hai cánh mũi cô phập phồng cáu kỉnh, đôi mắt lóe lên và mái tóc bừng lên như lửa. Anh có thể nhớ ra việc mình từng trêu chọc cô rằng mái tóc cô dường như có màu sắc rực rỡ hơn khi cô giận dữ điều gì đó. « Cả cuộc đời tôi chưa bao giờ nghe thấy điều gì nực cười hơn thế. Tôi sẽ không được hưởng thú vui chơi ngoài trời sau một cơn bão tuyết hiếm hoi chỉ vì tôi là một quý bà trưởng thành và các quý bà thì thường yếu như sên sao ? Quý bà này không hề như vậy đâu thưa ngài ! » Cô quay phắt người bước về phía cửa phòng. « Tôi sẽ gặp mọi người dưới nhà, với trang phục phù hợp với thời tiết ngoài trời, trong chính xác chín phút nữa. » Cánh cửa đóng lại sau lưng cô một cách không hề nhẹ nhàng chút nào.

« Cháu nghĩ Cô Ursula cũng muốn ra ngoài chơi. » Caroline thì thầm.

Hai đứa trẻ còn lại ồ lên rồi nén cười tới rung cả người rồi cười phá lên những tiếng giòn tan khi nghĩ tới việc một quý bà người lớn muốn chạy ra ngoài nghịch tuyết cùng chúng. Còn Caroline thì khúc khích khi thấy câu nói của mình gây ra tác dụng lớn tới mức nào. Tử tước Morsey nghĩ, đây là lần đầu tiên kể từ khi họ tới, ba đứa trẻ thật sự trông giống như những đứa trẻ.

« Cô ấy xù lông như một con nhím lúc ta nói cô ấy có thể sẽ muốn ngồi trong nhà thì phải ? » Anh nói. « Các quý bà trưởng thành phải được dỗ dành và khích tướng như với trẻ con vậy, các cháu ạ ! »

Những lời này của anh khiến ba đứa trẻ lại rung hết cả người và cười phá lên một lần nữa.

Tử tước Morsey hoàn toàn cố tình phớt lờ không thèm liếc qua phản ứng của bà vú, anh nhếch môi cười khẽ và rời khỏi căn phòng.

~*~

Thật tuyệt vời. Đây quả là quãng thời gian tuyệt nhất trong đời mình. Bé Caroline không còn nghi ngờ gì về điều đó nữa. Không có gì có thể so sánh với nó được, kể cả buổi dã ngoại mà hai quý cô Hickman-Pugh đã đưa họ đi cùng vào hè năm ngoái lúc họ được đi trên một chiếc xe ngựa có hai mui, và bé được phép cầm chiếc ô của Quý cô Olga Hickman-Pugh và thậm chí còn được xoay xoay nó trên đầu cho tới khi Cô Iola Hickman-Pugh nhận xét rằng bé sẽ làm gãy ô mất và Cô Olga đã lấy lại cái ô và hôn lên má của bé và gọi bé là đứa trẻ đáng yêu.

Kể cả việc đó cũng không có cách nào sánh bằng buổi sáng trở nên tuyệt vời khi được chơi ngoài tuyết cả.

Đầu tiên, thì quả là thảm họa. Hay cái gì đó gần gần như thảm họa vậy. Caroline chạy ra cửa hậu sau lưng Rupert, và nhào vào thảm tuyết dày trắng muốt, rồi trượt chân khi xuống chưa đầy ba bậc thềm và ngã dập lưng xuống. Thật ra bé cũng chẳng đau lắm, tuyết thì dày mà các lớp áo của bé cũng đủ dày rồi. Nhưng cú sốc khi bị ngã một cách đột ngột như thế và cảm giác lạnh lẽo khi tuyết len lỏi vào bên trong cổ áo lẫn chỗ hở giữa găng tay và ống tay áo và trên má và trong miệng thì khác. Thêm cả sự xấu hổ nữa. Tất cả mọi người đã cười phá lên.

Caroline suýt nữa thì khóc, dù bé rất ít khi khó. Nhưng ngay khi bé vừa ngã xuống và mọi người bắt đầu cười phá lên thì bác Timothy cũng trượt chân một cách vô cùng hậu đậu và gào lên điếc cả tai rồi cũng ngã đập lưng xuống thành một tiếng thịch rất to và gầm lên giận dữ khi lần này những tiếng cười kia nhằm vào bác ấy. Rồi thì Rupert bước lại gần để xem liệu bác Timothy có thật sự bị đau không, và bác đáng kính của chúng móc chân vào chân anh ấy và khiến anh ấy cũng lăn đùng ra ngã theo. Và rồi khi Patricia chạy tới định kéo anh ấy lên, bác Timothy vươn tay, cả hai hay nhé, tóm lấy eo chị ấy rồi lăn tròn cùng chị ấy vào trong tuyết.

Và rồi tất cả mọi người đều cười phá lên, cả Caroline nữa. Trừ cô Ursula, người duy nhất còn đứng đó với hai tay chống nạnh và bảo họ rằng cô ấy chưa từng thấy ai hậu đậu như bốn người trong đời. Nhưng Caroline để ý thấy rằng đôi mắt của cô Ursula rất long lanh như đang cười khi cô nói vậy, chứng tỏ cô ấy không thật sự nghĩ thế. Và rồi bác Timothy lại thò cái chân dài của mình móc mũi giày vào một chân của cô ấy, và thế là cô ấy cũng trượt ngã xuống.

Và rồi tất cả mọi người lại cười phá lên. Lần này có cả cô Ursula nữa. Dù cô ấy dọa sẽ trả thù bác Timothy. Và đúng là cô ấy trả thù thật. Sau khi bọn họ đều đứng lên phủi sạch tuyết trên người rồi dung dăng dung dẻ vào trong vườn tìm chỗ đắp người tuyết, cô Ursula đã tụt lại phía

sau cùng Caroline, cúi xuống vốc một nắm tuyết vo thành một quả bóng nhỏ, rồi nháy mắt với Caroline trước khi ném thẳng vào lưng bác Timothy. Quả bóng tuyết ấy đập vào phần cổ bác ấy, khiến tuyết từ từ bung ra và rơi vào bên trong cổ áo và chảy xuống dưới.

Caroline cười khúc khích. Bé cười khúc khích còn to hơn khi bác Timothy lập tức quay lại, và thậm chí còn nhanh hơn một chớp mắt khi cúi xuống vo một quả bóng tuyết khác ném thẳng vào mặt cô Ursula. Và dĩ nhiên điều này có nghĩa là cô Ursula lại phải tiếp tục trả thù lần nữa. Những quả bóng tuyết nhanh chóng bay vùn vụt khắp nơi trong vườn, ngay cả khi bác Timothy gào lên rằng thật bất công khi tất cả những người còn lại đều tập trung ném vào bác ấy.

« Các bạn trẻ của chúng ta biết là phải bảo vệ danh dự cho một quý bà. » Cô Ursula gào lên đáp lại. « Và quý bà này cũng biết làm thế nào để tự bảo vệ nữa, thưa ngài. »

Nhưng Caroline biết tất cả chỉ là đùa giỡn mà thôi. Vì thế nên mọi thứ mới tuyệt vời đến thế. Và bác Timothy toàn ném những quả bóng nhỏ nhất về phía bé mà thôi. Lần nào bác cũng ném trúng, cho tới khi bé chỉ còn biết cười sặc sụa và không còn sức để ném lại nữa.

Và rồi thì họ cũng đắp người tuyết. Mà đúng hơn là Rupert và bác Timothy đắp một gã người tuyết : béo ú, tròn vo và rất cao. Caroline thích đắp một con rồng hơn, và cô Ursula cùng chị Patricia giúp bé, dù ban đầu cô Ursula nói cô ấy thật sự không biết con rồng nó như thế nào hay làm thế nào để đắp con rồng. Rupert bảo con rồng của họ trông chả khác gì một con bò uể oải, nhưng bác Timothy không đồng ý và nói con rồng của họ trông chính là loại rồng chuyên bắt cóc các nàng công chúa xinh đẹp. Và rồi bác ấy biến mất vào trong nhà rồi trở ra với mấy củ cà rốt cùng vài mẩu than đen. Bác ấy đã để lại sau lưng một bà bếp thiếu điều muốn rớt cả cằm xuống đất, bác vui vẻ kể với họ, nhưng không có chàng người tuyết hay chú rồng tuyết nào có thể chỉnh tề mà thiếu đi mũi và mắt và vài cúc áo cả.

« Rồng có mũi không nhỉ ? » Bác quay sang hỏi cô Ursula sau khi đã hoàn thành chú người tuyết béo tròn của Rupert, trong tay cầm củ cà rốt còn lại.

« Chắc chắn rồi ! » Cô Ursula trả lời. « Nhưng không có cúc áo đâu, tôi đoán thế. Chú rồng của chúng ta có cúc áo không nhỉ Caroline ? »

« Nó có răng nanh thôi. » Caroline nói, và bé được phép tự tay gắn những chiếc răng nanh bằng cà rốt lên trước khi cả đám cùng lùi lại và cười phá lên với những tác phẩm của họ. Caroline nghĩ chú rồng của mình có vẻ quá đáng yêu tới mức khó mà có thể đi bắt cóc công chúa được, nhưng bé không nói gì cả. Bé không muốn làm cô Ursula hay chị Patricia tổn thương. Chị ấy rất thích chú rồng này mà.

« Giờ thì tới thiên thần tuyết của Patricia nào. » Cô Ursula nói. « Trừ phi các ngón tay ngón chân của mọi người chuẩn bị rụng ra và mọi người thích vào nhà ủ ấm bên lò sưởi và uống sô cô la nóng hơn. »

« Đồ hèn nhát ! » Bác Timothy nói một câu vô cùng thô lỗ, nhưng Caroline biết chắc chắn bác ấy chỉ đùa thôi. « Hay chúng ta để cho Cô Ursula vào nhà với cốc sô cô la của mình nhỉ các cháu ? Các quý bà thường vô cùng mỏng manh dễ vỡ như búp bê sứ ấy. »

Cô Ursula là người đầu tiên bắt tay vào đắp thiên thần tuyết.

Đầu tiên bác Timothy và Rupert không mó tay vào. Họ chỉ đứng đó nhìn.

« Sao thế ? » Cô Ursula hỏi. « Tuyết quá lạnh với ngài chăng thưa quý ngài ? »

« Thiên thần tuyết luôn là đồ của con gái. » Bác Timothy nói. « Tôi thật sự nghĩ rằng việc đắp chúng sẽ hạ thấp phẩm giá của đàn ông chúng tôi, phải không nào Rupert ? Dĩ nhiên chúng ta có thể đắp các thiên thần địa ngục. Cháu thấy sao hở cậu trai trẻ của ta ? »

Rốt cục thì các thiên thần địa ngục trông cũng chả khác lắm so với thiên thần tuyết cả, Caroline nghĩ, trừ việc chúng được làm cẩu thả hơn nhiều nên tuyết cứ gọi là rã từng đám ở những đường viền bên ngoài.

« Giờ thì, » Bác Timothy cuối cùng cũng đứng thẳng lên, phủi phủi đập đập cho đám tuyết bám trên áo choàng rơi xuống. « Hình như lúc nãy ai đó có nói cái gì đó về một cốc sô cô la nóng và một cái lò sưởi ấm áp ấy nhỉ ? »

Bất thần Caroline nhận ra bé đang lạnh cóng cả người. Và mệt rã rời nữa. Bé ngáp một cái rõ to mà không thèm để ý đưa tay lên che miệng cũng như giữ cho nó không phát ra âm thanh. Bà vú mà thấy thì sẽ mắng cho bé một trận. Còn Cô Ursula thì chỉ mỉm cười dịu dàng và cúi xuống bế bổng bé lên.

« Mệt rồi sao cháu yêu? » Cô ấy hỏi. « Chúng ta đã chơi rất nhiều mà. Chúng ta sẽ giúp cháu sưởi ấm và khô ráo nhanh thôi. »

Nhưng bác Timothy đã đến bên họ trước khi Caroline kịp rúc đầu vào vai của cô Ursula. « Đây. » Anh nói. « Để tôi bế cô bé. Cô bé khá nặng với cô mà. »

Bác ấy vươn tay ra và choàng qua người Caroline, nhưng trước khi bác ấy nhấc bé lên kéo

vào bên trong chiếc áo choàng vừa được mở ra để bé có thể cảm thấy hơi ấm trong đó cũng như lại hít thấy cái mùi thuốc lá dễ chịu lần nữa, bác ấy nhìn xuống gương mặt của cô Ursula và cô ấy cũng nhìn lại. Họ sẽ bị lác mắt mất, họ đứng gần nhau đến thế kia mà, Caroline thầm nghĩ. Bé không hiểu tại sao họ lại nhìn sững nhau như thế trong im lặng, cũng như tại sao cả bốn cánh tay của họ đều cứng lại chung quanh bé. Họ không nói gì, cũng không mỉm cười hay cười phá lên. Caroline lại ngáp một cái nữa.

Và rồi bé lại được nhấc cao lên lần nữa với bác Timothy, và lại cảm thấy vô cùng an toàn trong vòng tay bác. Và ấm hơn nữa. Và họ đang cùng nhau vào nhà để uống những tách sô cô la nóng bên lò sưởi.

Thật tuyệt vời. Thật là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời của bé.

~*~

Rõ ràng là cô đang cảm thấy vô cùng bất ổn. Bởi vì giờ đây cô đang có cảm giác rất yên ổn và ấm áp. Mâu thuẫn kỳ cục nhỉ.

Đến giờ thay đồ xuống dùng bữa tối rồi, nhưng cô vẫn chưa động tay chân gì hết. Anh cũng vậy. Và trong lòng cô trào lên cái ham muốn phản bội lại lý trí của mình rằng muốn kéo dài khoảnh khắc này và đi ăn tối muộn một chút, một ham muốn mà cô chưa bao giờ cho phép hạ thấp bản thân mình có, hay ít ra là đi xuống dùng bữa tối mà không cần thay đồ gì cả, một việc mà cô chưa bao giờ làm, kể cả khi cô ăn tối một mình ở nhà.

Cô đang ngồi trong một chiếc ghế bành sâu lòng trong phòng trẻ cạnh lò sưởi, với Caroline nằm cuộn tròn trong lòng. Anh thì đang ngồi trong một chiếc ghế bành khác giống hệt ở bên kia của lò sưởi, một cánh tay choàng qua eo của Patricia đang ngồi trên tay vịn của ghế, còn bàn tay còn lại đặt khẽ lên mái đầu của Rupert đang ngồi bệt trên sàn nhà dựa vào hai chân anh.

Một khung cảnh gia đình ấm cúng khó mà chịu được.

Ban đầu họ chia làm hai nhóm. Cô định đọc truyện cho Caroline nghe. Còn hai đứa bé kia đang nói chuyện với Timothy, à không, với Tử tước Morsey, về mọi thứ và chẳng về cái gì cả. Nhưng rồi cô nhanh chóng phát hiện ra toàn bộ đống sách có ở đó đều chứa những câu chuyện tẻ nhạt đầy tính răn dạy đạo đức được dùng để chấn chỉnh đầu óc đám trẻ phát triển một cách đúng đắn. Thế là cô đã đóng hết sách lại và kể một câu chuyện tự sáng tác thay vào đó, một câu chuyện mà cô không nhận ra đã nằm trong đầu cô tự lúc nào, về những phù thủy và pháp sư, về những cánh rừng bị bùa ếm vô cùng rộn rã, và dĩ nhiên là về chàng hoàng tử và nàng công chúa

không thể thiếu được.

Trước khi cô kịp chìm đắm trong chính câu chuyện của mình, cô nhận ra phía bên kia lò sưởi cũng đã yên ắng tự lúc nào, và giờ cả ba đứa trẻ đang chăm chú lắng nghe. Trước khi cô kịp kết thúc câu chuyện, vài cái liếc mắt về phía chiếc ghế bên ấy cũng cho thấy người đàn ông còn lại cũng đang lắng tai nghe, anh dựa đầu vào lưng ghế, đôi mắt uể oải lười biếng dán chặt vào cô.

Đây đáng ra có thể là nhà của họ, trong lòng cô nảy lên một ý nghĩ vô cùng phản phé, và căn phòng này là phòng trẻ của chính họ. Đây đáng ra có thể là những đứa trẻ do họ sinh ra, và đây đáng ra có thể là một cảnh bình thường mỗi ngày giữa họ. Anh đáng ra có thể là chồng của cô. Người bạn đồng hành của cô. Người tình của cô. Khi nãy ngoài sân, lúc anh chạm vào cô, một cánh tay áp lên cánh tay cô để choàng qua người Caroline, cánh tay còn lại khẽ lướt qua ngực cô để nâng bé lên, và khi anh quay lại nhìn xuống gương mặt cô, khuôn mặt anh thật gần, rất gần… Không !

« Và thế là, » Cô nói nốt. « Họ sống bên nhau hạnh phúc muôn đời. »

Caroline thở một hơi dài thỏa mãn.

« Đó là câu chuyện đẹp nhất mà cháu từng nghe. » Patricia nói trong một tiếng thở dài y hệt.

« Cháu thích nhất đoạn cái cây thần vươn cành lá ra cuốn lấy gã phù thủy xấu xa và nhốt hắn lại mãi mãi. » Rupert nhận xét.

Tử tước Morsey trông có vẻ buồn ngủ. Và vô cùng hấp dẫn. Quỷ tha ma bắt anh ta đi ! Cô mừng là anh ta đã dùng cụm từ đó trước. Chỉ nghĩ đến nó thôi cũng khiến cô nhẹ nhõm đi nhiều. Và rồi anh ta ngáp một cái. Có lẽ, cô thầm nghĩ, có lẽ anh ta có lý do chính đáng để cảm thấy mệt mỏi. Chiều nay khi cô quay lại phòng trẻ sau khi nằm nghỉ một chút, điều này không nằm trong thói quen của cô cho lắm, nguyên nhân chính là vì hoạt động vui chơi buổi sáng đã khiến cô mệt nhoài, thì anh đã ở đó, dùng cả tứ chi để hóa thân thành một chú ngựa chở hai cô cháu gái long nhong trong phòng. Anh thậm chí còn giả vờ hí lên như ngựa nữa.

Bỗng cô cảm thấy sợ hãi trào dâng. Cô đã tới đây để đưa ra những quyết định dứt khoát và lý trí về tương lai của đám trẻ của anh trai mình, để đưa chúng về Luân Đôn cùng cô cho tới khi có thể thu xếp một cách hợp lý hơn. Cô đã không nghĩ rằng Ngài Morsey cũng tới, nhưng khi cô thấy cỗ xe ngựa của anh ta, và rồi chính con người anh ta, cô đã mong chờ rằng họ có thể thu xếp chuyện này với nhau một cách lạnh lùng và ổn thỏa. Cô đã hi vọng rằng anh sẽ chấp nhận để chúng sống ở một trong những căn nhà thôn quê của mình và rằng trách nhiệm của cô với chúng sẽ được gói gọn trong sự giúp đỡ về tài chính cùng vài cuộc viếng thăm ít ỏi.

Cô hoàn toàn không hề trông đợi việc này. Thậm chí ngay cả đêm qua khi họ đã cùng nhau quyết định sẽ cho đám trẻ một Giáng Sinh đúng nghĩa dù cho họ vẫn đang trong kỳ tang chế, cô cũng không hề trông đợi cái cảm giác mình trở nên một phần của việc đó, cái cảm giác về… một gia đình như thế này. Trong lòng cô, một cảm giác gần như mẫu tính đang ào ạt tuôn chảy. Cô đã nghĩ cảm giác ấy đã chết từ lâu. Cô đã không hề nghĩ rằng mình sẽ lại thích trẻ con, ít nhất là thích làm điều gì đó với chúng.

Còn gì nhàm chán và khó chịu hơn việc phải ở chung với đám trẻ kia chứ ? Hôm qua cô đã nghĩ vậy, hay gần gần như vậy. Và mai cô sẽ nghĩ thế, cô tự nhủ. Không lẽ cô đang quên dần cái cuộc sống dễ chịu thư thái cô đã tạo ra cho mình ở Luân Đôn sao ?

« Tối mai là đêm Giáng Sinh đấy. » Tử tước Morsey nói.

« Đêm Giáng Sinh là gì ạ ? » Caroline hỏi.

« Là đêm trước ngày Giáng Sinh chứ còn gì nữa, đồ ngốc ! » Rupert trêu em gái. « Ngày kia sẽ là Giáng Sinh. Nhưng năm nay sẽ không có Giáng Sinh. Vú đã bảo thế. Như thế sẽ là bất kính với cha và mẹ. »

Sự thoải mái uể oải lơ lửng trong không trung vừa rồi lập tức vỡ tan tành. Rupert ngồi thẳng lên, tránh khỏi đôi chân và bàn tay của ngài tử tước. Patricia ngồi thẳng lên trên tay vịn của chiếc ghế bành, đôi vai hơi cau lại. Caroline chỉ im lặng và tròn mắt nhìn.

« Luôn luôn có Giáng Sinh chứ. » Quý bà Carlyle lặng lẽ nói. « Giáng Sinh là ngày sinh của Jesus. Các cháu có biết câu chuyện đó không ? »

« Đứa bé được sinh trong máng lừa. » Patricia nói.

« Ở Bethlehem. » Rupert bổ sung. « Vú đã kể cho chúng cháu. »

« Có một ngôi sao nữa. » Caroline thì thầm.

Cô của bé thắt chặt vòng tay đang ôm bé. « Cô sẽ kể cho các cháu lại một lần nữa vào ngày mai nhé. » Cô nói.

« Và ngày mai, » Tử tước Morsey tiếp lời. « Chúng ta sẽ ra ngoài và thu thập đám cành lá còn lại trên nền tuyết để trang trí căn nhà. Và Cô Ursula của các cháu sẽ nói với bà bếp về việc nướng một chú gà tây và làm bánh mì lát mỏng. Chúng ta sẽ hát thánh ca và đi nhà thờ vào buổi tối nếu các cháu có thể thức được. Sẽ rất bất kính nếu chúng ta không chúc mừng sinh nhật của Jesus. »

« Còn quà thì sao ạ ? » Giọng của Patricia gần như là một tiếng rên.

« Quà ư ? » Caroline lặp lại lời của chị gái trong một hơi thở thì thầm.

« Dĩ nhiên là không có quà rồi. » Rupert lại dùng cái giọng của một người anh lớn mà cậu hay dùng khi không quên mất mình là anh lớn mà quay lại thành một đứa trẻ tám tuổi. « Vú đã nói rồi. Hơn nữa, quà thường do Cha và Mẹ tặng, và họ thì đã qua đời rồi. »

« Ta nghĩ Cha Mẹ các cháu đều muốn các cháu được vui vẻ vào ngày Giáng Sinh. » Bác của chúng lên tiếng. « Và vì họ không còn tặng quà cho các cháu được nữa, ta tin rằng họ sẽ vui lòng để người khác làm điều đó thay cho họ. Có lẽ người nào đó sẽ làm điều đó. Ta đề nghị chúng ta hãy tận hưởng đêm Giáng Sinh tối mai và hi vọng rằng sẽ có quà chờ chúng ta vào ngày Giáng Sinh, được không ? »

Không đứa trẻ nào lên tiếng hết. Chúng chỉ sững người nhìn anh chằm chằm. Quý bà Carlyle thấy mình nuốt khan trong cổ nhiều hơn một lần. Chúng chỉ là trẻ con, những đứa trẻ vô tội, mong manh, hoàn toàn nằm trong quyền sinh quyền sát của người lớn và mọi việc đều không nằm trong tầm kiểm soát của chúng. Vậy mà cô đã nỡ căm ghét sự tồn tại của chúng khi tin tức về cái chết của anh trai cô tới. Cô đã hi vọng chúng sẽ được gửi đi đâu đó xa khỏi Luân Đôn, để

cô không phải cất công lo lắng gì ngoài vài ba chuyến thăm lấy lệ hàng năm. Cô vẫn còn đang hi vọng điều đó. Cô không muốn thay đổi điều gì trong cuộc sống của mình hết. Cô thích sống như hiện nay cô đang sống.

Hẳn anh ta cũng đã mang những món quà tới, cô nghĩ. Nếu không anh ta đã không gợi niềm hi vọng đó cho đám trẻ làm gì. Anh ta đã nói đến việc lập một phòng trẻ của chính mình trong vài năm tới. Phải chăng đó chỉ là một nghĩa vụ với anh ta, hay chỉ là một mong muốn có người kế thừa thôi ? Liệu anh ta vẫn còn thật sự muốn có những đứa trẻ không ? Nhưng nếu có, tại sao anh ta vẫn ở không chờ đợi chín năm sau khi cuộc đính ước của họ kết thúc ? Phải chăng anh ta cũng sẽ như thế này với những đứa con của chính mình ?

Cô bất ngờ cảm thấy đau đớn với ý nghĩ ấy. Ai sẽ là người chia sẻ chúng với anh ta ? Ai sẽ nằm trên giường với anh ta để nhận những hạt giống ấy ? Ai sẽ mang thai chúng cho anh ta ? Chúng ư ? Liệu có phải cũng sẽ có bốn đứa, hai trai và hai gái ? Liệu anh ta cũng sẽ ngồi trong phòng trẻ của mình, với những đứa trẻ của mình, và với mẹ của chúng như hiện giờ chăng ? »

Cô lại nuốt khan trong cổ lần nữa và nghe thấy một tiếng ực khẽ đã thu hút sự chú ý của Caroline. Cô mỉm cười. « Đến giờ Cô Ursula của cháu phải thay đồ để ăn tối rồi. » Cô khẽ nói. « Và cũng gần tới giờ các cháu ngủ rồi. »

Đứa bé trèo xuống khỏi lòng cô.

« Có một lần Mẹ cháu ở nhà. » Patricia nói. « Mẹ đã vào phòng ngủ và đắp chăn và hôn chúng cháu chúc ngủ ngon. Cháu vẫn còn nhớ. Cháu sẽ luôn luôn nhớ. Lúc đó Caroline vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh. Nó sẽ không nhớ ra đâu. Mẹ khi đó rất đẹp. »

Đúng thế, cô ấy đã từng rất xinh đẹp. Marjorie đã tỏa ra một vẻ đẹp vô cùng đặc biệt. Adrian, người vốn chưa từng nghĩ tới việc kết hôn bao giờ, chỉ cần liếc qua em gái của Timothy và lập tức quyết định theo đuổi cô. Hay là vì anh ta đã tìm hiểu được về món hồi môn hậu hĩnh của cô nên đã nhắm vào cô để giành lấy nó cho mình nhỉ ? Điều nào mới là đúng ? Quý bà Carlyle từng không rõ lắm. Và tới giờ cô vẫn không rõ lắm viề điều đó. Hàng bao nhiêu năm trời cô đã không dám, không muốn nghi ngờ gì anh trai mình dù chỉ là một chút nhỏ.

« Sau bữa tối, » Cô nói tiếp. « Cô sẽ lên và đắp chăn và hôn chúc các cháu ngủ ngon, có được không ? »

Patricia mỉm cười háo hức. Rupert trông có vẻ nôn nóng. Còn Caroline chỉ ngước mắt lên, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy váy cô.

« Ta cũng sẽ lên. » Tử tước Morsey tiếp lời. « Để đảm bảo là không có góc chăn nào bị thừa ra ngoài để hở gió lạnh vào. Chúng ta phải thật cẩn thận trong những việc như vậy. »

Rupert cười khúc khích, còn hai cô bé con quay sang mỉm cười với anh. Caroline rinh rích cười một cách vô cùng hân hoan, cái cách mà cô bé đã làm trái tim Quý bà Carlyle rộn lên lần đầu tiên khi cô nghe thấy âm thanh ấy ngoài trời ban sáng.

Quý ngài Morsey cũng đứng lên. « Thưa bà ? » Anh chìa cánh tay mình ra. « Cho phép tôi tháp tùng bà tới phòng thay đồ chứ ? »

Cô ước gì có thể tránh được việc này. Cô rất ghét phải chạm vào anh ta. Cô đã thông minh tránh xa anh ta nhất có thể từng ấy năm. Trái tim cô đã đập bình yên nhẹ nhàng từng ấy năm. Cô muốn nó giữ nguyên nhịp đập ấy.

Anh cúi chào một cách nghiêm trang khi họ tới cửa phòng của cô và buông tay cô ra. Anh quay lưng bước về phía cửa phòng anh ngay cạnh đó mà không nói lời nào.

Cô ước gì phòng của anh không gần phòng cô đến thế. Đêm qua cô đã tưởng tượng rằng mình nghe thấy tiếng mỗi lần anh trở mình trên giường. Trong trí tưởng tượng của cô, anh nằm đó, ấm áp, say ngủ, trên chiếc giường lộn xộn chăn gối. Và đầy nam tính.

Cô khẽ nhắm mắt lại và bước vào phòng của mình. Cô sẽ xuống ăn tối muộn mất nếu không nhanh lên.

~*~

Họ đã cùng nhau vượt qua bữa tối với những câu hội thoại kiểu xã giao mà với họ giờ đã trở thành bản năng. Họ đã ngầm đồng thuận với nhau, chỉ nhìn vào cái âu bạc đựng hoa quả ở giữa bàn ăn khi phép lịch sự bắt họ phải nâng ánh mắt lên khỏi món ăn trước mặt. Không ngờ gì nữa, cả cô và anh đều biết ơn một việc rằng tồn tại một cái bàn ăn rất dài giữa họ, và người quản gia đã tốt bụng xếp mỗi người ở một đầu bàn.

Trông cô ấy thật quá đỗi xinh đẹp tới mức khó tin. Thường thì màu đen rất ảm đạm với những người phụ nữ, khiến họ trở nên nhợt nhạt, mất đi vẻ trẻ trung và cá tính. Nhưng với mái tóc đỏ và màu sắc hồng hào tươi tắn trên khuôn mặt sau khi vui chơi ngoài trời, chiếc váy đen khiến cô trông nổi bật và quyến rũ hơn hẳn. Cô vẫn có dáng vẻ của một thiếu nữ, thon thả và duyên dáng, nhưng tuổi tác đã thêm vào đó phẩm giá sang trọng và vẻ đẹp mặn mà.

Sau đó họ đã lên phòng đám trẻ. Cô ấy vào phòng của hai cô bé còn anh vào phòng Rupert để chúc ngủ ngon. Lúc anh vào phòng, Rupert đang khóc thầm dưới đống chăn. Cậu nhóc không

biết chuyện gì sẽ xảy đến với mấy anh em. Cậu vẫn nghĩ chúng sẽ bị gửi tới một trại trẻ mồ côi nào đó. Và cậu ta buồn bã vì không biết làm thế nào để có thể kiếm sống và chăm sóc cho hai cô em gái của mình.

Tử tước Morsey phải cố gắng lắm mới kìm chế được sự thôi thúc anh muốn ôm cậu bé vào lòng. Như thế không phải một điều đúng đắn lắm. Thay vào đó, anh ngồi xuống mép giường của Rupert và nói rằng, vậy là hai người đàn ông bọn họ có chung một vấn đề, do giờ đây họ là hai người đàn ông trong gia đình. Giờ anh không thể chăm sóc cho cô em gái của mình, nhưng anh sẽ có thể chăm sóc cho những đứa con của cô ấy và sẽ làm thế trong một thời gian dài, vì anh đã là một người đàn ông trưởng thành và đã có gia sản của mình. Có lẽ lúc này phần của Rupert chỉ nên là yêu thương hai cô em gái của mình, và học hành cho thật tốt để có thể trở thành một người đàn ông toàn vẹn, có giáo dục, để sau đó sẽ có thể bảo bọc cho hai em gái của mình khi họ lớn lên.

Rupert đã lau khô nước mắt, rồi họ đã bắt tay nhau thật chặt với một giao ước giữa những người đàn ông với nhau. Tử tước Morsey nghĩ khi bước sang phòng của hai cô bé, có một điều rất rõ ràng. Anh sẽ không thể nào bỏ rơi đám trẻ ở một trong vài căn nhà đồng quê của mình với một bà vú hay người trông trẻ nào đó được. Làm sao anh có thể nghĩ đến điều đó trước đây kia chứ ?

« Vừa khóc. » Anh thì thầm đủ cho quý bà Carlyle nghe thấy, vừa nói vừa hất đầu về phía cửa phòng ngủ của Rupert. « Không chắc chắn làm thế nào có thể nuôi hai cô em gái sau này. Tôi đã nói chuyện với nó như một người đàn ông. »

« Vừa khóc. » Cô cũng thì thầm trả lời, đôi mắt hướng về phía Patricia trên chiếc giường sau lưng mình. « Nhận ra rằng Marjorie sẽ không bao giờ quay lại. » Cô đã phải vội vã rời khỏi phòng.

Cô bé út đã ngước đôi mắt to tròn lên nhìn anh. Còn Patricia vẫn nằm im lặng, mắt nhắm nghiền và gương mặt kín như bưng.

« Chúc cháu ngủ ngon, Caroline ! » Anh đã khẽ khàng cúi xuống lướt nhẹ mu bàn tay lên đôi má mềm mại phinh phính của cô bé. Ai mà biết được điều gì đang diễn ra trong óc một đứa trẻ nhút nhát và đầy trí tưởng tượng kia chứ ? « Các cháu sẽ được an toàn và bình yên mãi mãi. Bác Timothy và cô Ursula sẽ đảm bảo việc đó. »

Cô bé không mỉm cười cũng không trẻ lời. Bé chỉ ngáp một cái rất to.

Patricia vẫn không động đậy hay mở mắt khi anh quay sang cô bé. Anh đoán Quý bà Carlyle

hẳn đã nói gì đó an ủi cô.

« Mẹ cháu là cô bé xinh đẹp nhất khi ở tuổi của cháu. » Anh nói. « Cô ấy có mái tóc của Caroline và gương mặt của cháu. Cô ấy là em gái của bác, cũng như cháu và Caroline là em gái của Rupert. Bác đã rất yêu quý mẹ cháu. »

Hai mí mắt của cô bé khẽ lay động rồi mở lên. « Cô Ursula nói Cha cháu chỉ cần nhìn Mẹ một cái là đã phải lòng Mẹ luôn. »

Hay phải lòng của hồi môn của cô ấy nhỉ. Nhưng anh là ai mà có thể xét đoán điều gì đã khiến cho Adrian Parr quyết tâm theo đuổi một cô thiếu nữ mười bảy tuổi nhẹ dạ chứ ?

Anh đã mỉm cười. « Bác còn nhớ… » Rồi anh kể cho cô bé những kỷ niệm về một tuổi thơ mà anh đã quên khuấy mất cho tới khi bắt đầu kể lại.

Và giờ họ đang ngồi cùng nhau trong phòng khách, anh, và quý bà Carlyle, uống trà và trò chuyện như hai người lạ mặt có học thức. Trừ việc những khoảng trống im lặng cứ liên tục kéo dài giữa những chủ đề khác nhau. Có điều theo vẻ mặt cô mà nói, anh đoán cô hoàn toàn không để ý thấy điều gì bất thường cả.

« Sao thế ? » Anh hỏi khi cô ngước lên nhìn anh với đôi mắt xa xăm sau một khoảng yên lặng như thế.

Ánh mắt cô dừng lại ở anh. « Không có gì. » Cô trả lời.

Đáng ra anh nên dừng chuyện này ở đó. Anh không muốn biết gì về cuộc sống của cô. Ít nhất là lúc này. Khi mà anh đã mất từng đó năm để xóa sạch ký ức về cô trong cuộc sông của anh.

« Đêm nay dường như dành cho nỗi buồn. » Anh nói. « Tôi đoán rằng chúng ta đã cho đám trẻ một ngày thật hạnh phúc và vui vẻ và giải thoát chúng khỏi cái xiềng xích giáo điều về sự đúng đắn đã trói buộc chúng hàng năm qua. Những giọt nước mắt để kết thúc một ngày có thể coi là của sự hưởng thụ. Liệu chúng ta có làm sai không ? »

Anh nghĩ cô sẽ không trả lời vì cô chỉ nhìn xa xăm về phía đầu kia căn phòng. « Không đâu. » Cuối cùng cô lên tiếng. « Không đâu. Chúng đã từng có Cha Mẹ, dù chỉ nhìn thấy họ vài lần trong một năm. Họ vẫn là một cái neo, là nguồn gốc của sự an toàn trong tâm hồn chúng. Khi mất đi những điều đó, nếu sự mất mát ấy vẫn bị kìm nén vào tận đáy lòng của bọn trẻ, tâm

hồn chúng sẽ bị tổn thương một cách khó mà cứu vãn nổi. Tôi nghĩ những giọt nước mắt ấy rất cần thiết. Và có tác dụng chữa lành nữa. Chúng ta chỉ có thể hi vọng như vậy.

« Tôi sẽ nuôi chúng. » Bất thần anh thốt lên, khiến chính bản thân anh cũng ngạc nhiên. « Cô không cần lo lắng việc cuộc sống mình bị đảo lộn hay những đòi hỏi tiền nong hay thời gian đến không đúng lúc. Tôi sẽ để chúng sống cùng tôi, dù tôi có ở đâu. »

« Ồ không, ngài sẽ không làm thế. » Đôi mắt cô lóe sáng, còn mái tóc lại rực lên. Anh dám thề chúng đang rực rỡ lên chói lọi. « Chúng cũng là cháu của tôi chứ không chỉ là cháu ngài, tôi nhắc cho ngài nhớ, thưa quý ngài. Tôi sẽ để chúng sống cùng tôi. Thỉnh thoảng ngài có thể tới thăm chúng. Và tài sản của tôi cũng thừa đủ để nuôi lớn ba đứa trẻ. Giờ tôi đã là một phụ nữ giàu có rồi, nếu ngài còn chưa biết điều đó. »

« Ừhm. » Anh ngả người ra sau dựa vào lưng ghế và chăm chú nhìn gương mặt bừng bừng lửa giận của cô. « Có lẽ chúng ta nên để cho các luật sư của chúng ta thu xếp việc này, Ursula ạ. Nhưng chúng ta sẽ không giành giật đám trẻ. Chúng không phải là những món đồ hay tài sản. Chúng là những con người. »

« Chính xác. » Cô đồng ý, nhưng những tia lửa giận đã tắt ngúm trong mắt và cô trở nên thoải mái hơn. Nhưng ánh nhìn của cô lại lơ đãng một lần nữa.

« Sao thế ? » Anh nhẹ nhàng hỏi lại lần nữa.

Ánh mắt cô quay sang hướng về anh và giữ chặt ánh mắt anh. « Tôi đã từng chỉ trí một cách quá đáng. » Cô nói. « Tôi đã để cho mình bóp chặt tình thương trong lòng để làm những việc được coi là đúng đắn và có lý. »

Trái tim anh nhảy loạn lên một cách bất an cho tới khi cô nói tiếp. « Anh ta đã gán nợ cả căn nhà tuổi thơ của tôi. » Cô khẽ nói. « Tôi đã cảm giác như một phần của con người tôi, gốc gác của tôi đã biến mất. Tôi đã không thể tha thứ cho anh ta. Và rồi sau đó anh ta lại tới đòi hỏi thêm, năn nỉ vay mượn. Lúc nào cũng là vay mượn. Và anh ta đã phá hỏng cuộc sống của tôi. » Cô cắn môi và nhắm mắt lại, dường như nhận ra mình đã thú nhận điều gì. « Anh ta luôn yếu đuối và ương ngạnh và vô tâm và ích kỷ. Nhưng tôi đã từng yêu mến anh ta. Anh ta xét cho cùng là anh trai duy nhất của tôi. Và có lẽ ít nhất tôi đã sai một chuyện. Cố lẽ anh ta yêu cô ấy. Anh nghĩ sao ? »

« Tôi cũng đã cân nhắc câu hỏi này. » Anh trả lời. « Khi tôi phát hiện ra toàn bộ số tiền tôi đưa cho Marjorie để nuôi đám trẻ, lúc đó mới có hai đứa, đã bị ném bay qua bàn cá cược, tôi đã hét vào mặt con bé rằng đừng bao giờ quay lai. Tôi đã bảo con bé rằng cánh cửa nhà tôi sẽ vĩnh

viễn đóng lại với nó, và rằng bất kỳ lá thư nào nó gửi cũng sẽ bị trả lại và không đọc. Đó không phải là một lời đe dọa suông. Và hai kẻ đó xứng đáng bị chúng ta đối xử như thế, có lẽ vậy. Nhưng nó vẫn là đứa em gái duy nhất của tôi. Tôi đã dạy nó cưỡi ngựa, dạy nó bơi, dạy nó trèo cây. Khi còn là một cô bé con nó cũng từng cười khúc khích như Caroline vậy. Liệu có phải hắn ta cưới con bé vì hồi môn của nó không ? Khi đó tôi, và cả cô nữa cũng đã từng nghĩ thế, dù cô không dám thú nhận điều đó với tôi. Hay là vì hắn ta yêu con bé ? Cả hai người đã vô cùng ích kỷ, bo bo lo cho bản thân và mặc kệ đám trẻ con. Nhưng có lẽ họ đã yêu nhau. Xét cho cùng họ đã ở bên nhau đến phút cuối cùng kia mà. »

« Tôi ước gì, » Cô nói. « Tôi ước gì tôi có thể ngược thời gian trở lại và bảo anh ấy rằng tôi sẽ không tiếp tục cho anh ấy tiền, nhưng cánh cửa nhà tôi vẫn sẽ rộng mở với cả hai khi cần đến tình bằng hữu, sự an ủi và tình yêu thương. Tôi ước gì tôi đã biết đám trẻ ngay từ lúc đầu. »

« Chúng ta không thể quay ngược thời gian nữa rồi. » Anh buồn bã thốt.

« Đúng vậy. »

Anh chỉ nhận ra cô đang khóc khi cô đứng phắt dậy và bước ra cửa. Nhưng bước về phía đó cũng có nghĩa là cô phải đi qua ghế của anh. Cô nguẩy đầu về phía lò sưởi bừng lửa thay vì để anh thấy mặt cô.

« Ôi. » Cô khẽ cười, tiếng cười run rẩy. « Hẳn là có cái gì đó bay vào mắt tôi. » Cô chấm khăn tay vào bên mắt được cho là bị cái gì đó bay vào, và cả bên kia nữa.

Anh đứng lên và bước vài bước vượt qua khoảng cách giữa họ rồi đặt tay lên vai cô từ phía sau. « Tôi nghĩ cô đã đúng, Ursula. » Anh nói. « Tôi nghĩ sự đau buồn của tối hôm nay đã đến từ những niềm vui lúc ban ngày. Bằng việc cố tình ngưng việc để tang họ một cách hợp lẽ thường, chúng ta đã nhận ra sự vắng mặt của họ. Và chúng ta cũng đã nhớ ra rằng họ cũng là những con người, và họ đã chạm vào cuộc sống của chúng ta cũng như họ đã đem lại cuộc sống cho ba đứa trẻ trên gác. Dù họ có ích kỷ hay vô trách nhiệm, cuối cùng họ vẫn nên được khóc thương một cách đầy đủ. Thế nên cô không cần xấu hổ về những giọt nước mắt của mình.

Anh đã nghĩ cô sẽ ngả vào vòng tay anh. Và nếu cô làm như thế, anh sẽ ôm cô như vậy và an ủi nỗi đau của cả cô lẫn anh. Nhưng anh mừng là cô đã không làm như thế. Anh không muốn ôm cô trong vòng tay. Anh không muốn họ chia sẻ nỗi đau thương của mình một cách thân cận và gần gũi như vậy. Anh có thể cảm thấy cô đang dần tự chủ lại trước mặt.

« Ngài nói đúng. » Cuối cùng cô thốt. « Cám ơn. »

Nhưng anh lại không thể để mọi thứ dừng lại ở đó. Những cảm xúc của anh nãy giờ gần như đã bị tuốt ra trần trụi. Và cô đã từng một thời vô cùng quan trọng với anh. Hơn cả thế giới này.

« Tại sao em không chờ tôi quay lại với em hở Ursula ? » Anh hỏi. « Em biết tôi sẽ quay lại kia mà. Tại sao em không quay lại với tôi ? »

Cô quay phắt lại, đôi mắt mọng nước, đỏ bừng và trân trối nhìn anh. « Chờ ư ? » Giọng cô nhuốm đầy vẻ không tin nổi. « Anh sẽ quay lại với tôi sao ? Anh đã mong tôi… ? Nếu thế có thể tôi đã nhổ vào mặt anh rồi. »

« Vậy đó là một cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu, với Carlyle ấy, phải không ? » Anh hỏi. Điều đó dường như khó mà tin được, nhưng anh vẫn luôn luôn tự hỏi điều đó. Dù anh không thật lòng muốn biết câu trả lời cho lắm. Mãi cho tới gần đây. Giờ hẳn điều đó sẽ không khiến anh đau đớn nữa rồi.

« Dĩ nhiên cuộc hôn nhân đó xuất phát từ tình yêu. » Cô trả lời nhanh, nhưng đôi mắt khẽ cụp xuống tránh mắt anh. « Dĩ nhiên rồi. Chứ anh nghĩ sao ? »

« Và cuộc hôn nhân đó tốt đẹp chứ ? » Anh hỏi tiếp. Carlyle đã từng ở những vòng giao thiệp xã hội hoàn toàn khác với anh. Anh chưa bao giờ thích gã đàn ông đó, có lẽ vì hắn ta là chồng của Ursula. Anh thậm chí không thể kiếm nổi lý do nào khác cho việc anh căm ghét gã đó, kẻ mà luôn trưng ra một dáng vẻ vô cùng hòa nhã tuyệt vời như vậy.

« Đúng thế, cuộc hôn nhân đó đã rất tốt đẹp. » Cô trả lời. « Tốt đẹp vô cùng. Tuyệt vời. Đó là điều tốt nhất tôi đã từng có. »

Đôi mắt cô như chìm trong nỗi ám ảnh. Bởi vì Carlyle đã chết và cuộc hôn nhân tuyệt vời đó đã kết thúc sao ? Hay bởi vì cô đang nói dối ? Nếu nó tuyệt vời tới vậy, cô đáng ra sẽ không bảo anh đó không phải việc của anh mới phải chứ ?

« Và cuộc hôn nhân đó không liên quan tới anh. » Cô nói thêm.

« Không chút nào. » Anh trả lời. « Do đó cũng không phải cuộc hôn nhân của tôi, nên nó không hề liên quan tới tôi. Có lẽ ít nhất tôi nên biết ơn điều đó. Chỉ hai ngày nữa thôi, và nếu thời tiết cho phép, chúng ta sẽ có thể rời khỏi đây. Tôi sẽ mang đám trẻ theo cùng còn cô có thể quay lại cái cuộc sống mà cô hưởng thụ trước đây. Liệu cô có cho rằng chúng ta có thể giữ thái độ nhã nhặn lịch sự với nhau trong hai ngày tới không ? Tôi nghĩ hôm nay chúng ta đã làm khá tốt rồi đấy. »

« Tôi chưa bao giờ thấy giữ lịch sự lại khó khăn hết. » Cô cắm cảu nói. « Và chúng sẽ đi theo tôi chứ không phải ngài. Ngài có thể thu xếp cho luật sư của mình liên hệ với luật sư của tôi ở Luân Đôn, thưa ngài. Nhưng tôi báo trước là cuộc chiến này sẽ không khoan nhượng đâu. »

« Và tôi xin đón nhận lời báo trước đầy hữu nghị của quý bà bằng việc mời bà vịn lên tay tôi để tôi đưa quý bà về phòng mình, thưa bà. » Anh nói. « Tôi sẽ rất ghét nếu chúng ta kéo dài tiếp buổi tối hôm nay chỉ để cãi nhau trong khi chúng ta đã có một ngày tuyệt vời như vậy. »

« Một ý kiến đáng khen ngợi. » Cô trả lời lịch sự, và bóp chặt lấy cánh tay anh khi nắm lấy nó và bước ngang qua căn phòng về phía cửa ra vào.

Vấn đề với Ursula, anh thầm nghĩ đầy cáu kỉnh, là cô luôn trở nên vô cùng quyến rũ và đáng thèm muốn khi cô trong tình trạng giận dữ. Nhưng bằng cách nào đó, anh sẽ phải dỗ mình có một giấc ngủ ngon trên chiếc giường chỉ cách giường cô có vài feet. Thật may mắn, ít nhất, thật may mắn là có một bức tường dầy ngăn cách giữa hai chiếc giường của họ.

Thật may mắn.

~*~

Họ đã để lại em bé ngủ yên trong chiếc cũi của mình ở phòng trẻ. Bà vú sẽ trông nom bé lỡ Cậu thức giấc và khóc nhè khi họ vắng mặt. Họ sẽ không vắng mặt lâu đâu. Việc họ quay lại sớm sẽ rất quan trọng, để cho Cậu bé có thể thấy mình có một người mẹ và một người cha và một anh trai và hai chị gái, và để Cậu có thể biết rằng họ sẽ không bao giờ rời khỏi Cậu bé lâu cả. Nhất là Cha và Mẹ. Hai người sẽ luôn luôn ở bên cạnh Cậu bé, khi Cậu ngủ cũng như khi Cậu thức giấc. Hai người sẽ luôn đắp người tuyết cùng Cậu bé, cười cùng Cậu, ủ ấm cho Cậu trong những chiếc áo choàng ấm áp của mình và nói với Cậu rằng họ sẽ giữ cho Cậu mãi mãi được an toàn và bình yên.

Và cô nhóc cũng sẽ nói với em bé như thế. Giờ cô nhóc là chị lớn rồi, nên cô sẽ chăm nom cho Cậu bé ấy. Cậu sẽ không bao giờ phải thức dậy, như cô đã từng, và tự hỏi Cha và Mẹ đang ở đâu. Họ sẽ luôn ở đó, trong căn nhà của họ. Cậu bé có mái tóc đỏ như chị Patricia, đôi mắt xanh lơ như anh Rupert. Mái tóc của Cậu sẽ quăn nhẹ như của cô nhóc. Và Cậu cũng sẽ mút ngón tay cái của mình. Điều đó không phải là điều xấu. Cô biết điều đó sẽ giúp Cậu trở nên thoải mái hơn. Có điều khi nào Cậu bé lớn lên, cô sẽ giải thích cho bé biết rằng chỉ có trẻ sơ sinh mới mút ngón tay cái, và Cậu bé sẽ thôi không làm thế nữa. Nhưng lúc này đây, Cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh.

Và tên của Cậu bé sơ sinh ấy, là Jesus.

Họ sẽ tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho bé. Đó là việc họ đang làm lúc này đây. Đó cũng là lý do họ phải để Cậu lại trong phòng trẻ. Bữa tiệc ấy sẽ diễn ra vào ngày mai, một bữa tiệc sinh nhật, dù Cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh bé xíu xìu xiu.

Lễ Giáng Sinh chính là sinh nhật của Cậu.

Cô nhóc đang lướt bay trên nóc của thế giới, trên cả anh Rupert và chị Patricia, trên cả Cô Ursula. Cô đang cưỡi trên vai Bác Timothy, hai tay ôm chặt đầu bác. Cô đang đẩy cái mũ của bác về phía trước tới mức bác cười phá lên và bảo những người khác dắt tay bác đi vì bác giờ bị mù đường rồi.

Và rồi họ tới bụi cây nhựa ruồi, và cô nhóc được đặt nhẹ nhàng xuống đất cùng những người khác để bác Timothy cắt vài nhánh còn mang về nhà trang trí cho bữa tiệc. Có điều lá cây nhựa ruồi rất sắc, đáng ra cô bé nên cảnh báo trước với bác ấy nhưng bé lại quên mất cho tới khi quá muộn, và bác ấy gào lên rằng ngón tay đã bị đâm thủng rồi và bác ấy sẽ bị chảy máu cho tới chết. Rồi bác ấy cho ngón tay vào miệng mút chùn chụt, dĩ nhiên là sau khi bỏ găng tay ra. Cô Ursula thì nói bác ấy thôi cái trò ngu ngốc đó đi vì bác ấy đang làm Caroline sợ hãi. Nhưng cô ấy nhầm rồi, Caroline biết bác ấy đang giả vờ thôi.

Và rồi họ lê chân sang chỗ những cây thông và Bác Timothy lại cắt vài cành nữa để họ mang về.

« Không nên cắt quá nhiều. » Bác ấy bảo. « Nếu không cây sẽ chết, hoặc trông lệch tới mức ai đó sẽ tội nghiệp chúng mà chặt chúng xuống cho rồi.

Anh Rupert giang hai tay ra và ngửa ra sau, mắt ti hí và thè lưỡi ra giả vờ làm một cái cây bị lệch rồi lảo đảo ngã sang một bên như thể ai đó cố chặt cái cây đó xuống. Bà vú hẳn sẽ mắng anh ấy một cách nghiêm khắc về việc cư xử một cách đứng đắn hơn cho đúng với tuổi của mình. Nhưng bác Timothy chỉ cười khoái trá, còn chị Patricia bắt chước theo và trở thành một cái cây bị lệch khác. Caroline cũng thử một lần. Thật là thú vị. Thậm chí còn vui hơn khi bác Timothy cũng tham gia và còn lăn đùng ra tuyết như thể bác ấy bị ai đó chặt mất thật sự vậy.

« Thật tình. » Cô Ursula chống hai tay vào hông và nói. « Tôi chưa từng chứng kiến những hành vi nào thiếu đứng đắn như thế trong đời. »

Nhưng có điều gì đó trên mặt cô ấy, mà hẳn là bác Timothy cũng nhìn thấy. « Cô không thể vừa cau có vừa cười một lúc được đâu thưa quý bà đáng kính. » Bác ấy nhận xét. « Việc đó khiến cho vẻ cau có hoàn toàn bị bỏ rơi mà thôi. »

Và thế là cô Ursula cười phá lên và nói rằng cô ấy có những người thân thật quá đỗi kỳ lạ, và hẳn họ thừa hưởng điều đó từ phía bên gia đình của bác ấy. Bác Timothy lại bảo thật may làm sao, vì do đó không phải mọi thứ đều được thừa hưởng từ bên phía gia đình của cô ấy, và trong một thoáng Caroline hoàn toàn không hiểu gì cả. Có cái gì đó ẩn sau những từ ngữ và những tiếng cười mà cô bé hoàn toàn không hiểu nổi. Nhưng điều đó trôi qua một cách nhanh chóng khiến bé không có thời gian nghĩ lâu về nó. Cô Ursula đã ném một quả bóng tuyết khiến cái mũ của bác Timothy bay xuống đất, và thế lại một trận đấu trong tuyết nữa lại bắt đầu. Có điều lần này họ không chỉ ném bóng tuyết vào người bác Timothy, mà còn nhảy lên người bác ấy trong khi bác ấy còn đang nằm dưới đất, dĩ nhiên là trừ cô Ursula ra, và cố lăn bác ấy vào trong tuyết.

Và cả ba anh em đều bị lăn vào trong tuyết thay vào đó. Caroline cười khúc khích nhiều tới nỗi cô bé nghĩ mình khó mà thở nổi một cách bình thường.

« Đủ rồi đấy. » Cuối cùng cô Ursula nói. « Anh đúng là đứa trẻ ngỗ ngược nhất trong đám, Timothy ạ ! »

Bác Timothy quay lưng lại phía cô ấy khi bác rũ đống tuyết ra khỏi người, và lại còn làm mặt xấu với chúng khiến chúng cười khúc khích còn mạnh hơn.

Và rồi bác ấy nhớ ra còn thiếu cây tầm gửi. Giáng Sinh sẽ không còn là Giáng sinh nếu thiếu cây tầm gửi, bác ấy tuyên bố thế, rồi tất cả bọn họ cùng kéo nhau đi tìm chúng, bỏ lại đống nhựa ruồi và thường xuân trên mặt tuyết để quay lại lấy sau. Nhưng cây tầm gửi thật là khó tìm. Nó không tự mọc trên đất như cây nhựa ruồi hay cây thông. Caroline bắt đầu lo lắng và nắm lấy tay cô Ursula khi cô ấy chìa tay ra. Họ phải tìm ra nó nếu quả thật nó cần thiết cho Giáng Sinh tới thế. Bữa tiệc ngày mai phải được hoàn hảo.

Nhưng rồi mọi chuyện đều ổn cả. Chính cô Ursula đã nhìn thấy một ít tầm gửi trên hai cây sồi mọc cạnh nhau. Rồi Bác Timothy và anh Rupert cùng trèo lên để lấy, Caroline đã phải giấu mặt vào áo choàng của cô Ursula vì sợ họ sẽ rơi xuống. Bé nhẹ cả người khi họ xuống tới mặt đất với những cành tầm gửi quý giá trong tay, và thế là bữa tiệc sinh nhật của Cậu bé sẽ không bị hủy hoại vào phút chót nữa.

Bác Timothy nhìn cô bé và cười toe toét. « Vấn đề là. » Bác thủ thỉ. « Không phải dây tầm gửi nào cũng là dây tầm gửi Giáng Sinh. Bác sẽ phải thử kiểm tra xem nó có đúng hay không. »

Lập tức cô bé lại lo sợ. Nếu đấy không phải tầm gửi Giáng Sinh, họ sẽ đi đâu để tìm bây giờ ? Bác Timothy đã khuỵu đầu gối xuống, giơ cánh tay đang cầm vài dây tầm gửi lên đầu cô bé, rồi thơm nhẹ một cái lên môi cô. Caroline tròn mắt nhìn bác. Mũi bác chạm vào má cô bé thật lạnh quá đi.

« Đúng nó rồi. » Bác ấy cười. « Nó hoạt động một cách hoàn hảo. »

Caroline thở phào nhẹ nhõm.

« Dĩ nhiên. » Bác ấy quay sang phía chị Patricia và mỉm cười. « Vẫn nên kiểm tra lại cho chắc. Một người đàn ông phải được phép hôn các quý bà quý cô dưới nhánh cây tầm gửi mà. Để bác xem nó có hoạt động với Patricia không nhé. »

Nó cũng hoạt động. Vậy quả thật nó là dây tầm gửi Giáng Sinh rồi. Nhưng có lẽ họ vẫn nên biết thật chắc chắn thì hơn. Cô bé bèn nắm lấy gấu áo choàng của bác Timothy và giật nhẹ, rồi phải ngửa hết đầu ra phía sau mới có thể ngẩng lên nhìn thấy bác.

« Thử với cô Ursula đi bác. » Cô bé thì thầm.

Đáng ra bé nên giữ mồm giữ miệng thì hơn. Cô bé có thể cảm thấy điều đó khi thấy vẻ mặt bác nhìn xuống cho thấy rõ bác ấy không muốn thử điều đó với cô Ursula. Và cô bé cũng có thể thấy khi nhìn sang phía cô Ursula, rằng cô ấy trông rất bối rối khó chịu. Và nếu nó đã hoạt động với cả bé lẫn chị Patricia, hẳn đó phải là dây tầm gửi Giáng Sinh rồi.

« Ý hay đấy. » Bác Timothy nói. « Chúng ta nên kiểm tra một cách triệt để với những việc quan trọng thế này. »

Cô Ursula đã lùi lại, tới khi chạm lưng vào một cái cây, hai tay chắp lại phía sau lưng chạm vào thân cây. Caroline có cảm giác cô ấy đang ước gì mình có thể xuyên qua cái cây đó nữa nhưng dĩ nhiên điều đó là không thể. Bác Timothy bước lại gần cô ấy, nâng cao nắm dây tầm gửi lên đầu, rồi hôn cô ấy. Bác ấy hôn lâu hơn lúc làm thế với cô bé hay chị Patricia, và khi bác ấy hôn xong, bác ấy không nói gì cả, cũng như không lùi lại ngay. Cô Ursula cũng vậy. Họ chỉ đứng đó, nhìn vào mắt nhau, và Caroline lại bắt đầu lo lắng. Có thể dây tầm gửi không hoạt động chút nào và họ sẽ phải đi tìm chúng tiếp cũng nên. Nhưng rồi bác Timothy quay sang và toét miệng cười khi đầu tiên là anh Rupert, rồi tới chị Patricia rúc rích cười phá lên bên cạnh.

« Ừhm. » Bác ấy nói. « Vậy là xong nhé. Nó hoạt động rất tốt. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là dây tầm gửi Giáng Sinh.

Nhưng giọng bác ấy có vẻ hụt hơi, còn môi cô Ursula thì run run và cô ấy trông như thể sẽ òa lên khóc bất cứ lúc nào. Có cái gì đó Caroline không hiểu, nhưng điều đó không phải một điều tệ hại, cô bé biết chắc chắn là thế. Và hơn nữa, dây tầm gửi họ tìm được đã hoạt động rất tốt kia mà.

Họ cùng bước trở lại nhà, vác theo đống cành lá trong khả năng của mình. Bác Timothy sẽ quay lại lấy chỗ còn lại. Rồi họ sẽ trang trí phòng khách. Tất cả bọn họ, cả Caroline nữa. Cô Ursula đã nói họ sẽ nâng cô bé lên cao để bé có thể giúp trang trí mặt lò sưởi và những bức tranh trong nhà với cây nhựa ruồi. Họ không bảo, như bà vú hay nói, rằng bé còn quá nhỏ và sẽ làm phiền mọi người và mọi việc sẽ nhanh hơn nếu bé đứng yên tại chỗ và chỉ nhìn mà thôi.

Bé nghĩ cô Ursula và bác Timothy của bé là những người tuyệt vời nhất trên đời này. Bé yêu mến họ vô cùng.

Bé cũng mừng rằng họ sẽ là Cha và Mẹ của Cậu bé. Bé cũng mừng rằng họ sẽ là Cha và Mẹ của cả bé, chị Patricia và anh Rupert nữa. Bé cũng mừng rằng giờ đây tất cả mọi người là một gia đình và sẽ sống cùng nhau mãi mãi.

« Amen. » Cô bé thì thầm.

~*~

Cô đang cố tìm lại sự tỉnh táo cho chính mình. Mới chỉ hai ngày trước, cô bắt đầu hành trình từ Luân Đôn tới đây và cô vẫn hoàn toàn là chính mình. Cô đã từng rất tự tin và hài lòng, trừ việc cô có một vấn đề phải đối mặt. Cô biết mình là ai và cô đã hạnh phúc với cách mà cuộc sống của mình tiếp diễn hàng ngày. Chỉ hai ngày trước cô vẫn sống một cuộc sống dựa trên lý trí thay vì cảm giác. Sống dựa vào cảm giác thật sự vô cùng đáng sợ. Cô đã dừng cách sống đó lại từ nhiều năm trước và cô đã hạnh phúc hơn sau đó.

Mới chỉ hai ngày trước, cô bước ra khỏi xe ngựa và thấy mình đứng ở một thế giới hoàn toàn khác. Có lẽ ở một vũ trụ khác cũng nên. Cô không còn chắc chắn về bất cứ điều gì, và tâm trí cô đảo lộn quá sức khiến cô khó mà trở nên hài lòng được. Cô không còn chắc chắn rằng liệu cuộc sống trước đây của cô – trước đây ! Chúa ơi, như thể nó đã là hàng năm hay hàng thế kỷ trước ấy – không quá đỗi đơn điệu và nhàm chán. Trong thế giới này, trong cái vũ trụ này, cô đang hoàn toàn sống dựa vào cảm giác của mình, và có một sự bấp bênh vô cùng đáng sợ trong cách sống ấy. Và có cả một sự hấp dẫn tuyệt vời nữa. Cô đã phát hiện ra rằng xét cho cùng cô cũng rất thích trẻ con. Cô cũng phát hiện ra rằng cô yêu mến ba đứa trẻ này tới mức nào. Cô khó mà chịu nổi cái ý nghĩ mình sẽ bị tách khỏi chúng lần nữa sau khi Giáng Sinh kết thúc, có điều cô cũng chắc chắn anh ta cũng sẽ đấu tranh với cô đến cùng cũng vì lý do tương tự.

Cô sẽ đấu với anh ta bằng tất cả vũ khí của mình.

Cô đã từng đảm bảo chắc chắn rằng không người đàn ông nào có thể khơi gợi nên cảm giác

trong cô lần nữa, và đã chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ có thể khao khát một người đàn ông nào nữa. Và cô đã hạnh phúc với điều đó. Cuộc sống đã vô cùng bình yên trong rất nhiều năm qua, đặc biệt từ sau cái chết của Carlyle.

Nhưng anh ta đã hôn cô dưới chùm tầm gửi bên ngoài trời lạnh kia, với ba đứa trẻ mở to mắt nhìn họ, và thậm chí cả cái thế giới mới lạ này cũng đang lộn nhào chung quanh cô. Suốt quãng đường vào nhà, và cả vài tiếng đồng hồ họ cùng nhau trang trí phòng khách, rồi cả vài tiếng đồng hồ để đẽo gọt và sơn màu một ngôi sao bằng gỗ thật lớn để treo bên cạnh chùm tầm gửi trước lò sưởi bởi vì Caroline đã hỏi về ngôi sao với một ánh mắt mong mỏi khó mà cưỡng lại được, trong suốt quãng thời gian ấy, cô nhận biết vô cùng rõ ràng sự hiện diện của anh, của sự hấp dẫn của anh, của sự nam tính trong anh. Và giờ cả cơ thể cô đang rào rạt cảm giác với những điều ấy, theo cái cách mà cô tưởng chừng nó đã quên lãng kể từ sau đêm ở Vauxhall. Kể cả trong đêm tân hôn của cô, nó cũng đã không nhiều cảm giác tới thế.

Cô muốn anh. Cô muốn đôi môi của anh lại áp lên môi cô lần nữa. Cô muốn áp cơ thể mình vào cơ thể anh lần nữa. Cô muốn đôi tay anh lướt trên cơ thể mình lần nữa. Cô muốn anh ở trong cô. Cô muốn anh ở đó kể cả khi những kinh nghiệm ít ỏi duy nhất về sự gần gũi vợ chồng, chỉ trong tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân, vốn vô cùng đáng thất vọng, đấy là còn nói giảm rồi, hay đáng tởm lợm nếu nói thật lòng.

Cô muốn anh. Nhưng cô không thể muốn anh được. Khi cô trở lại, với cái thế giới của mình trong vài ngày tới, cô sẽ không còn muốn anh nữa, và cuộc sống của cô sẽ trở lại bình thường.

Nhưng cô muốn có những đứa trẻ của chính mình. Cơ thể cô nhức nhối với mong muốn được trải nghiệm việc làm mẹ sau chín năm câm lặng. Nhưng cô đã hai mươi bảy tuổi rồi. Đã quá muộn. Cô sẽ không bao giờ làm mẹ được.

Và cô muốn một đứa trẻ của anh. Anh sẽ là một người cha tuyệt vời.

Thế nên cô đang cố tìm lại sự tỉnh táo cho chính mình khi họ tới nhà thờ buổi tối hôm đó. Họ đi bộ tới đó do khoảng cách không xa lắm và tuyết vẫn rất dày. Rupert và Patricia nắm mỗi đứa một tay cô trong khi Caroline nằm gọn trong vòng tay của Timothy, ấm áp trong chiếc áo măng tô choàng quanh cô bé.

Nếu cô không nắm lấy sợi dây của lý trí tỉnh táo, cô nghĩ khi họ cùng nhau ngồi xuống hàng ghế gần đầu và chiêm ngưỡng cảnh Chúa giáng trần được dựng trước ban thờ và lắng nghe tiếng chuông ngân vang từ tòa tháp chuông, nếu cô không giữ chặt lấy lý trí và trở lại với thực tế, cô sẽ bắt đầu tưởng tượng ra rằng họ thật sự là một gia đình mất. Caroline đã được chuyền sang ngồi trong lòng cô. Patricia ngồi một bên cạnh cô, còn Rupert ngồi phía bên kia của Timothy. Nhưng họ, anh và cô, đang ngồi cạnh nhau, hai bờ vai gần như chạm vào nhau. Cô có

thể cảm thấy hơi nóng phát ra từ anh. Cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá hít nồng nồng anh dùng cũng như mùi xà phòng cạo râu trên mặt anh.

Giáng Sinh trước giờ vẫn luôn là một khoảng thời gian vô cùng thú vị bởi đó là lúc các hoạt động xã hội được đẩy mạnh cũng như các bữa tiệc tràn lan. Buổi lễ ở nhà thờ đã luôn rất thoải mái do tất cả mọi người trong thành phố đều ở đó, phần lớn đến cùng một nhà thờ, và họ luôn níu lại một chút để trò chuyện sau buổi lễ. Cô vẫn luôn yêu thích dịp lễ này.

Cho tới giờ cô chưa bao giờ thật sự nhận ra rằng đây là một dịp lễ dành cho gia đình. Rằng đây là một dịp dành cho sự sinh sôi và quây quần và yêu thương. Và dành cho cả những niềm hi vọng cũng như sự tận tâm. Đêm nay, cô đã nhận ra điều đó.

Và lý trí tỉnh táo của cô cũng biến mất không còn dấu vết.

Đến khi buổi lễ kết thúc, Caroline đã gục lên ngực cô ngủ ngon lành, khóe môi hơi trễ xuống quanh ngón tay cái bé vẫn đang ngậm nãy giờ. Patricia thì dựa vào tay cô ngủ. Còn Rupert đang tựa khẽ vào tay Timothy, nhưng cậu bé vẫn đang thức và đứng dậy một cách anh hùng.

« Cô có thể bế cô nhóc này không ? » Timothy quay đầu sang hỏi, gương mặt chỉ cách cô có vài inch, ánh mắt nhìn xuống Caroline. « Tôi sẽ bế Patricia. »

Và thế là họ sánh vai nhau cùng đi bộ về nhà, trong tay mỗi người ôm một đứa trẻ, còn Rupert lê bước giữa hai người, từ chối một cách cứng rắn rằng cậu bé không mệt tí nào. Rồi họ cùng nhau mang hai cô bé len phòng trẻ, cô ở lại giúp bà vú thay quần áo cho chúng và đặt chúng vào giường. Cô hôn khẽ lên gương mặt chúng và mỉm cười đầy dịu dàng với chúng, dù giờ này cả hai cô nhóc đều đã nửa ngủ nửa mê.

« Chúc ngủ ngon, cô Ursula. » Patricia thì thầm.

« Bữa tiệc vào ngày mai chứ ? » Caroline hỏi với giọng ngái ngủ. Cô bé ngáp một cái rõ to. « Cậu bé sẽ ngạc nhiên chứ, phải không hở Mẹ ? »

Cô khẽ lướt những ngón tay mình lên mái tóc mềm của cô bé con và tự hỏi cô nhóc đang lạc đến miền mộng ảo nào. Có cái gì đó thắt lại trong cổ họng cô.

« Vô cùng ngạc nhiên, dĩ nhiên rồi. » Cô thì thầm trước khi sang phòng Rupert để chúc cậu nhóc ngủ ngon và trả lời cậu một cách đầy trấn an rằng, có, cô thật sự tin rằng sáng mai sẽ có quà cho hai em gái của cậu. Và biết đâu sẽ có quà cho cả cậu nữa.

Cô gặp Timothy ngoài hành lang bên ngoài hai phòng ngủ và khẽ vịn lên cánh tay chìa ra. Nhưng anh dẫn cô về phía cầu thang xuống nhà thay vì tới phòng ngủ của cô dù trời đã rất muộn.

« Cốc rượu Giáng Sinh. » Anh nói. « Trước khi chúng ta đi nghỉ. »

Cô cho phép anh dẫn cô xuống nhà mà không phản đối. Nhưng sẽ có một quyết định được đưa ra, cô cảm thấy thế. Nhanh thôi. Lý trí hay cuồng dại. Cô cố gắng tự nhủ mình phải cứng rắn và giữ gìn lý trí.

Nhưng trái tim cô gào lên đòi sự cuồng dại. Cuồng dại cả lúc này, và cả sau này.

~*~

Cô đã làm tổn thương anh một cách khủng khiếp. Rất khủng khiếp. Anh thậm chí đã từng có một khoảng thời gian tự hỏi liệu mình có sống sót nổi sau đó hay không, dù anh đã biết, ngay từ lúc đó, rằng cái câu hỏi đó mới ngu xuẩn làm sao. Một người làm sao mà chết khi bị thất tình được. Và trong chuyện này phần lỗi lớn nhất lại còn thuộc về anh nữa. Anh đã xỉ vả cô thậm tệ khi Marjorie bỏ trốn cùng anh trai cô với những lời lẽ khủng khiếp có thể khiến tóc anh dựng đứng lên vì giận dữ nếu chúng nhằm vào anh.

Có lẽ điều khác biệt duy nhất là với anh những lời lẽ ấy chỉ tuôn ra trong cơn tức giận. Còn với cô, nó lại được tuôn ra trong sự căm ghét và hận thù. Cô đã quay sang người đàn ông khác như thể mối tình giữa họ chưa bao giờ tồn tại, rồi cô đã cưới anh ta và sống hạnh phúc hay ít nhất tỏ ra là hạnh phúc trong vòng bảy năm.

Anh không muốn nhớ lại nỗi đau trong anh khi cô bỏ anh đi. Nỗi đau ấy anh đã thề sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa. Anh sẽ không bao giờ cho phép mình yêu ai lần nữa.

Mới chỉ hai ngày trước, việc nhìn thấy cô thôi cũng khiến anh khó chịu. Anh không muốn dính dấp gì tới cô hết. Và hai ngày nay đã trôi qua trong tất cả các trạng thái có thể, trừ trạng thái yên ả. Họ đã giữ lịch sự với nhau một cách tối thiểu trong sự có mặt của đám trẻ, nhưng sự căm ghét thi thoảng vẫn trào lên trong những cuộc đối thoại ẩn mình sau lớp màn mỏng dính của sự lịch thiệp giả tạo kia.

Anh phải giữ cho đôi môi mình khép chặt cho tới khi họ có thể tách ra một lần nữa sau vài ngày tới. Anh sẽ có thể nhìn mọi việc một cách rõ ràng hơn một khi anh quay lại thế giới của

mình, với đám trẻ, dĩ nhiên. Cô sẽ không được phép, bằng bất cứ giá nào, không được phép mang những đứa trẻ đi khỏi anh.

Bởi anh yêu mến chúng.

Nguyên nhân quỷ quái nào khiến anh dẫn cô xuống nhà uống một cốc rượu mừng Giáng Sinh kia chứ, anh tự hỏi lòng, khi đồng hồ đã chỉ sau nửa đêm và anh thật sự không muốn ở một mình với cô. Anh rụt tay lại khi họ bước vào phòng khách, hoàn toàn quên khuấy về cốc rượu mừng trong khi bình rượu lễ đang nằm đó một cách mời mọc trên tủ rượu, rồi bước ngang qua căn phòng để dừng lại một cách vô thức dưới chùm tầm gửi, và cả ngôi sao Giáng Sinh nữa, trước khi chống một tay lên mặt lò sưởi. Đôi mắt anh chăm chú dõi nhìn ánh lửa nhảy nhót trong đó.

« Chúng cần cha mẹ, Ursual à. » Anh nghe thấy giọng mình vang lên. « Không phải chỉ một người mẹ, không phải chỉ một người cha. Mà là cả hai, cả cha và mẹ. »

« Vâng. » Cô dịu dàng thốt từ phía sau lưng anh.

Anh biết anh vừa bước vào một không gian anh chưa từng biết tới. Và không thể trở lại được.

« Em và tôi. » Anh nói tiếp.

« Vâng. »

Bàn tay anh mở ra rồi nắm lại liên tục trên mặt lò sưởi. « Không phải chỉ một vài tháng với một trong hai chúng ta, rồi lại một vài tháng với người kia. » Anh nói tiếp. « Mà là với cả hai chúng ta, dưới một mái nhà, mãi mãi. »

« Vâng. »

Anh đang nói cái quái gì thế này ? Anh đang làm cái quái gì thế này ? Nhưng dù nó có là cái quái gì đi nữa, giờ đã quá muộn để quay ngược lại rồi. Anh không thể nghĩ ra điều gì khác để nói trừ những lời cuối cùng cần thiết. Câu hỏi cuối cùng.

Nhưng họ căm ghét nhau, hay không ?

Anh quay đầu lại và nhìn cô. Cô đang đứng giữa căn phòng, hai cánh tay buông xuôi theo

người. Gương mặt trắng bệch, và đôi mắt lại đầy ám ảnh như đêm qua.

« Ursula, » Anh hỏi. « Tại sao em lại cưới anh ta ? »

« Em không biết. » Anh thấy cổ họng cô giật như vừa nuốt khan. « Khi đó xì căng đan còn quá mới mẻ. Rất có thể em sẽ bị tẩy chay. Anh thì đã bỏ đi. Nỗi đau thì quá lớn. Anh ta đã cầu hôn. Và điều đó… điều đó dường như là một điều nên làm. »

« Anh chàng tội nghiệp. » Anh thốt lên, dù trong lòng anh vẫn không có gì khác ngoài sự căm ghét điên cuồng dành cho hắn ta.

« Em tin anh ta cũng lợi dụng em. » Cô tiếp. « Chúng em đáng bị dính vào nhau như thế. Đó không, ừhm, không hẳn là một cuộc hôn nhân. Ít nhất không còn là cuộc hôn nhân sau vài tuần đầu tiên. Không có con cái. Thật ra là không có… » Cô đỏ mặt. « … không có khả năng nào cho việc đó. »

Trong vòng bảy năm, Carlyle chỉ ngủ với cô ấy trong vài tuần đầu tiên thôi sao ? Tại sao ?

« Chúng em hợp với kiểu sống chung như thế. » Cô nói tiếp. « Chúng em ai cũng đã có được điều mình mong muốn ở hôn nhân, em chắc vậy. »

« Khi đó em muốn gì ? » Anh hỏi cô.

« Sự bình yên. » Cô trả lời. « Em muốn không còn cảm thấy gì nữa, không còn đau đớn. Tình yêu gây cho em đau đớn. »

« Phải. » Anh nói.

Bất thần nỗi đau đớn tràn ngập trong đôi mắt cô. « Anh đã nói đáng ra anh sẽ quay lại. » Cô hỏi ngược lại. « Có thật không ? »

« Dĩ nhiên là anh sẽ quay lại. » Anh run lên. « Anh yêu em kia mà. Anh đã khổ sở muốn chết vào đêm tân hôn của em. »

« Ôi. » Cô gục mặt vào hai bàn tay mình.

« Em đã thật sự tin là mọi thứ đã hết ư ? » Anh lại hỏi.

« Vâng. » Giọng cô trơ khấc và khàn khàn phát ra từ những kẽ ngón tay.

« Khi đó em cảm thấy gì ? » Anh đã nhận ra nỗi đau của cô.

« Em đã không muốn sống nữa. » Cô trả lời. « Em đã không biết liệu em có thể lê lết nổi mà sống qua năm mươi năm nữa hay không. »

Sự im lặng tuyệt đối bao phủ lấy họ, mà anh không biết làm thế nào để phá vỡ nó. Cô vẫn đứng ở chỗ ấy, hai bàn tay vẫn phủ lên gương mặt.

« Ursula. » Cuối cùng anh lên tiếng và chờ cô ngẩng mặt lên nhìn anh với đôi mắt chìm trong khổ ải. Anh vươn cánh tay đang buông thõng của mình về phía cô. « Lại đây với anh. »

Cô bước từng bước chậm rãi tới, và chỉ dừng lại khi cơ thể cô có thể dựa sát vào cơ thể nóng ấm của anh và gương mặt cô có thể áp vào những nếp gấp trên cổ áo của anh. Anh cảm thấy cô hít vào một hơi thật sâu rồi chầm chậm thở ra qua đôi môi. Hai tay anh vòng qua ôm lấy cô.

« Nếu chúng ta làm việc mà anh đề nghị cho đám trẻ, » Cô thì thầm. « Việc đó sẽ chỉ vì sự hạnh phúc đám trẻ thôi. Hay là không ? »

Anh hiểu lập tức sự bất an ẩn sau câu hỏi đó cùng khao khát được trấn an của cô. Khao khát được nghe ba từ khó liên kết lại và thốt ra nhất trong ngôn ngữ từ miệng anh. Dù anh đã từng gặp không chút khó khăn nào với chúng một thời.

« Những đứa trẻ có tầm quan trọng hơn hẳn anh và em. » Anh trả lời. « Chúng cần được yêu thương, cần sự an toàn, cần có cha mẹ để dựa dẫm một cách hiển nhiên. Chúng ta có thể cấp cho chúng những điều cần thiết ấy. Và chúng ta phải làm điều đó. »

« Vâng. » Cô nói.

Anh cúi đầu xuống, khẽ cọ má vào mái tóc của cô. Chúng vẫn mềm mại và mượt mà như lụa, như trong ký ức của anh.

« Chúng sẽ là gia đình của chúng ta. » Cô nói. « Gần như những gì chúng ta đã từng dự định. Nhưng… »

« Nhưng sao ? » Anh hỏi khi cô ngừng lại.

Hai bàn tay cô níu chặt lấy vạt áo của anh, rất chặt.

« Em ước gì em đã chờ anh quay lại. » Cô nói. « Em ước gì em đã biết được rằng anh sẽ quay lại. Chúng ta đã có thể yêu nhau và có một gia đình của chúng ta. Giờ đã quá muộn. »

« Quá muộn ư ? » Anh nắm lấy hai cánh tay cô và đẩy cô lùi lại, chỉ một chút thôi, đủ để anh có thể nhìn xuống gương mặt cô. « Em bao nhiêu tuổi rồi Ursula ? Hai mươi bảy ? Hay là hai mươi tám ? »

« Hai mươi bảy tuổi. »

« Thế mà anh không biết đấy. » Anh mỉm cười. « Rằng một người phụ nữ lại kết thúc tuổi sinh nở của mình sớm như thế. Và anh đã không để ý thấy dấu hiệu gì của việc mất khả năng sinh lực đó ở anh, dù anh đã qua sinh nhật lần thứ ba mươi rồi. »

Cô đỏ mặt và vươn những ngón tay đến nghịch nghịch chiếc cúc áo trên cùng. Hệt như Caroline. Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào những gì những ngón tay đang làm.

Anh thấp đầu xuống gần cô hơn. « Có lẽ chúng ta nên thử xem. » Anh thì thầm. « Để xem liệu tuổi tác đã lớn của chúng ta có cho phép hình thành nên một đứa trẻ của mình không. Em thấy sao ? »

Cô cắn môi.

« Hoặc cũng có thể là nhiều đứa trẻ. » Anh nói tiếp. « Có lẽ chúng ta nên thông minh hơn và thử với hai đứa ? Hay là bốn đứa ? Trai, gái… »

« … trai, gái. » Cô nói nốt cùng anh và cất tiếng cười khẽ, dù ánh mắt vào những ngón tay cô vẫn níu chặt lấy cái cúc áo.

« Đừng xoắn nó mạnh quá. » Anh cảnh báo. « Chàng hầu phòng của anh sẽ điên lên mất nếu anh mang một chiếc áo khoác thiếu mất một cái cúc áo lên gác đưa cho anh ta. »

Những ngón tay cô dừng phắt lại, và cô dựa trán mình vào tay.

« Timothy. » Cô nói. « Hai ngày hôm nay là hai ngày hạnh phúc nhất trong đời em. »

Anh lắng nghe lời cô với chút ngạc nhiên trong lòng. Nhưng cô nói đúng. Chúng cũng là hai ngày hạnh phúc nhất của cả anh nữa. Và khi anh nhận xét thế, nó đã bao gồm cả ba tháng từ sau khi anh quen cô tới khi họ chấm dứt cuộc đính hôn một cách tệ hại.

« Cả của anh nữa. » Anh ngừng lại một chút. « Anh có nên nói ra trước không ? »

« Vâng, xin anh. » Cô trả lời. « Em sẽ cảm thấy vô cùng ngu ngốc nếu em nói ra trước và nhận ra rằng anh sẽ không định nói điều đó với em. »

« Nhưng anh thì lại được phép biến thành một gã ngốc trong trường hợp đó phải không ? » Anh khẽ dụi cằm mình lên đầu cô. « Anh yêu em, Ursula. »

« Em yêu anh, Timothy. » Cô nói nhanh, tới mức họ cùng kết thúc một lúc.

« Em sẽ lấy anh chứ ? » Anh hỏi tiếp. « Em có muốn anh quỳ một chân xuống không ? »

« Không. » Cô trả lời. « Ôi em thật ngốc. Và có chứ. Không với chuyện quỳ chân ấy, còn có với chuyện kết hôn cùng anh. Liệu chúng ta có khi nào hối hận không ? Khi Giáng Sinh đã qua đi và chúng ta sẽ về lại Luân Đôn và mọi thứ ở đây sẽ chỉ còn là quá khứ ? »

« Đám trẻ sẽ không phải là quá khứ, kể cả khi Giáng Sinh đã qua. » Anh nói. « Và tình yêu của anh dành cho em cũng sẽ không biến mất. Hay của em dành cho anh cũng thế. Nó chưa bao giờ chết, phải không, cũng như tình yêu của anh chưa bao giờ mất đi cả. »

« Vâng. » Cô thở dài và cuối cùng cũng ngước lên nhìn anh. Ôi, thật gần làm sao. « Nó chưa bao giờ mất đi cả. Cách duy nhất em đã có thể làm với nó là giết chết toàn bộ cảm xúc trong em. Và thuyết phục chính mình rằng thứ em đang cảm thấy, hay đúng hơn là không cảm thấy, là sự bình yên và hài lòng. Em vẫn chưa bao giờ hết yêu anh, và sẽ không bao giờ. »

Anh nuốt khan trong họng. Nếu đây là mộng ảo, anh thà không bao giờ tỉnh lại. Đôi môi anh nhanh chóng vượt qua khoảng cách vài inch với môi cô.

Họ cùng rên khẽ và phải tách ra để có thể cười phá lên. Và nhìn sâu vào mắt nhau.

Và rồi lại quay lại công việc vô cùng quan trọng là hôn nhau.

Thật lâu sau anh mới ngẩng lên và thở dài. « Anh nghĩ chúng ta nên vào giường thôi. » Anh thì thầm. « Và ai về giường nấy, dù điều đó gần như là giết chết anh, và cả em nữa nếu anh không nhầm những dấu hiệu nãy giờ. Nhưng mà sẽ không hay ho chút nào nếu chúng ta làm điều đó ở đây, trên sàn nhà, dù điều này đã lướt qua óc chúng ta, cả hai chúng ta trong vài phút vừa qua. Và cũng không hay ho chút nào nếu chúng ta lên giường với nhau trong căn nhà những đứa cháu của mình. Em có thể chờ tới đêm tân hôn của chúng mình được không ? »

« Bao lâu ? » Cô hỏi.

« Khoảng hai mươi tư tiếng ngay sau khi chúng ta về tới Luân Đôn một cách sớm nhất có thể. » Anh cười.

« Anh sẽ phi như bay chứ ? » Cô hỏi tiếp.

« Anh nghĩ, » Anh trả lời. « Anh nghĩ là anh sẽ bắt chúng dang cánh ra bay thật ấy. »

Anh cúi xuống để mũi của họ sẽ cọ vào nhau, rồi họ cũng cười phá lên trước điều không tưởng ấy.

« Chúng ta sẽ làm tình với nhau lần đầu tiên vào đêm tân hôn. » Anh nói tiếp. « Giờ thì đi ngủ thôi, và em nên ngủ cho kỹ vài đêm tới nữa khi còn có thể. Một khi chúng ta kết hôn, anh sẽ bắt em bận rộn cả đêm đấy. »

« Thật không ? » Cô lại khẽ áp mặt vào cổ áo anh lần nữa. « Nghe thật tuyệt làm sao. Anh hứa chứ ? »

Anh bật cười khúc khích và ôm cô thật chặt lần nữa trước khi buông cô ra và chìa cánh tay mình.

« Đúng mực nào, quý bà của anh. » Anh trêu cô. « Cư xử đúng mực nào. »

« Vâng thưa ngài. » Cô cười khẽ rồi đặt cánh tay mình lên dọc theo tay anh.

Họ bước lên gác trong im lặng. Anh hôn cô lần nữa bên ngoài cửa phòng ngủ của cô rồi miễn cưỡng buông cô ra để quay đi. Đôi mắt cô long lanh tràn ngập tình yêu rực rỡ khiến anh cảm thấy hai chân mình muốn khuỵu xuống trong thoáng chốc.

« Giáng Sinh vui vẻ, Timothy. » Cô nói khẽ.

« Giáng Sinh vui vẻ, Ursula. » Anh nói, người khẽ gập xuống thành một cái cúi chào. « À, nhân tiện, những cành tầm gửi thật sự là hoạt động rất tuyệt. »

« Tình yêu của em. »

« Tình yêu của anh. »

Họ cùng cười khẽ. Tiếng cười của họ không khác gì mấy so với tiếng cười của bọn trẻ lúc ban ngày. Họ đang cùng trở nên trẻ con hơn. Và cảm thấy thật là tuyệt. Anh gửi đến cô một nụ hôn gió. Cô gửi lại một nụ hôn khác ngay lập tức.

Anh mở cửa phòng ngủ của mình và bước vào trong.

« Đủ rồi đấy. » Anh nói.

« Em đồng ý. »

Và cô đóng cửa phòng mình lại trước anh.

~*~

Bà vú đã giúp hai chị em thay váy áo mới, rồi chải sơ qua những lọn tóc xoăn của bé. Giờ thì bà ấy đang chải mái tóc dài của chị Patricia một cách cẩn thận hơn. Bà ấy kêu Patricia đừng có ngọ nguậy mãi, nhưng giờ bà ấy nói với giọng dịu dàng chứ không gắt gỏng nữa. Chị Patricia thì quá kích động nên khó mà ngồi yên nổi. Caroline cũng háo hức lắm chứ, nhưng bé có thể giữ sự háo hức đó trong lòng không thể hiện ra để người khác khỏi nói bé là ngu ngốc.

Và rồi anh Rupert bước vào phòng. Anh ấy cũng đã thay đồ, rửa mặt, chải đầu, và dĩ nhiên là cũng muốn nổ tung vì háo hức. Thường thì anh ấy không được phép vào phòng ngủ của hai cô bé. Vú luôn nói điều đó không hợp lễ giáo. Nhưng hôm nay bà ấy không nói gì cả, thậm chí còn cười với anh ấy khi chào buổi sáng.

« Anh nghĩ sao hở Rupert ? » Chị Patricia hỏi, mắt nhìn vào bóng anh ấy trong gương. « Anh nghĩ sao ? »

« Anh không chắc lắm. » Rupert nói, giọng đã lại đổi sang giọng người lớn của mình. « Anh thì không sao, miễn là ít nhất Caroline có một cái. Và anh cũng hi vọng em sẽ có một cái, Patricia ạ. »

« Ôi nhưng em không muốn nhận nếu anh không có đâu. » Chị bé trả lời. « Caroline là quan trọng nhất. Con bé mới có bốn tuổi. »

Caroline biết họ đang nói về những món quà. Nhưng cô bé thật sự không quan tâm lắm nếu không có quà đâu. Xét cho cùng đây không phải sinh nhật cô mà là sinh nhật của Cậu bé kia mà. Và họ đã cùng nhau trang trí thật đẹp căn phòng khách dưới nhà để cho Cậu bé một sự ngạc nhiên. Họ sẽ mang Cậu xuống đó, và tất cả sẽ cùng chúc Cậu một sinh nhật vui vẻ. Và tất cả sẽ cùng hôn Cậu bé rồi quây quần quanh cậu. Cô sẽ xoay ngôi sao Giáng Sinh lại cho Cậu ngắm. Và Cha cũng như Mẹ sẽ ở đó, để Cậu sẽ luôn cảm thấy an toàn.

Cô cũng sẽ cảm thấy an toàn. Cô đã bắt đầu cảm thấy rồi. Cha đã nói ông ấy sẽ giữ cho cô bé an toàn mãi mãi. Nhưng Cậu bé chưa nghe thấy ông nói thế.

« Cô Ursula nói cô ấy gần như chắc chắn là sẽ có quà. » Rupert lại nói, giọng quay lại vẻ trẻ con thường ngày và run lên nhè nhẹ khiến Caroline biết anh ấy thật sự rất rất rất muốn những món quà đó có thật. « Cho tất cả chúng ta. »

« Ôi. » Patricia thở dài. « Anh nghĩ sao Rupert ? Anh có nghĩ cô ấy luôn nói đúng không ? »

« Anh nghĩ, anh cho là có thể cô ấy luôn nói đúng. » Rupert thận trọng nói.

Và rồi cánh cửa lại mở ra, Cô Ursula và Bác Timothy đều đứng đó, tay trong tay, mắt sáng ngời và mỉm cười. Bà vú liền rời phòng một cách lặng lẽ.

« Cô nghĩ. » Cô Ursula nói sau khi họ đã chào hỏi nhau như thông lệ. « Cô nghĩ các cháu nên xuống phòng khách mà xem. Có vài cái hộp là lạ dưới đó, và tên các cháu được viết trên không chỉ một trong số đó. »

Patricia rú lên.

Rupert nhảy tưng tưng đến ba lần tại chỗ.

« Dĩ nhiên nếu không ai quan tâm thì… » Bác Timothy nói tiếp. Ông ấy đang cười rất tươi.

Lập tức Rupert và Patricia chạy ào ra cửa, đâm sầm vào nhau khi cố chen qua cùng một lúc, và biến mất khỏi tầm nhìn của họ. Cô Ursula cười phá lên.

« Tới đây nào cháu yêu. » Cô ấy nói và vươn tay về phía Caroline.

Nhưng Caroline lắc đầu. « Cháu phải vào phòng trẻ đã. Hai người cứ đi trước đi và cháu sẽ xuống sau. »

Cả Cô Ursula lẫn Bác Timothy đều nhìn bé chăm chú. Họ vẫn đang nắm tay nhau, Caroline để ý thấy điều đó và nghĩ điều đó nhìn rất tuyệt.

« Được rồi. » Bác Timothy nói. « Chúng ta sẽ giữ đoàn quân dưới nhà lại chờ cháu xuống. »

Và thế là Caroline vào phòng trẻ, rón rén trên mũi chân bước tới nghiêng người trên cái cũi nho nhỏ. Cậu bé đang nhìn về phía cô, hai nắm tay nhỏ xíu quơ quơ trong không trung. Cô mỉm cười với Cậu bé rồi thận trọng nhấc bé lên. Cô mang cậu bé xuống dưới nhà, hai cánh tay cẩn thận giữ nguyên trước mặt. Cô bước từng bước xuống cầu thang một cách chậm rãi, từng bước một, để không bị trượt chân và ngã. Họ đã để cửa phòng khách mở hé chờ cô.

« Cô bé đây rồi. » Bác Timothy nói, ông ấy đang đứng cạnh lò sưởi dưới chùm tầm gửi. Cô Ursula đứng bên cạnh.

« Caroline, nhìn này. » Giọng chị Patricia gần như là rú lên.

« Quà đấy. » Rupert cũng hét bằng cái giọng con trai thanh thanh của anh ấy. « Cho tất cả chúng ta, Caroline ạ. »

Nhưng Caroline thận trọng bước vào phòng và nhìn thẳng phía trước, không nhìn trái cũng không nhìn sang phải.

« Gì thế cháu yêu ? » Cô Ursula dịu dàng hỏi.

« Tay cháu bị đau ư ? » Bác Timothy lên tiếng, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng.

« Cháu mang Cậu bé xuống. » Caroline đáp.

« Cậu bé ? » Cô Ursula trông như thể cô ấy không hiểu gì hết. Cô ấy liếc sang phía Bác

Timothy và bác ấy nhìn lại cô.

« Hôm nay là sinh nhật Cậu ấy mà. » Caroline nói tiếp. « Chúng ta đã trang trí căn phòng này cho Cậu ấy. Nhìn này, Cậu bé tỉnh dậy rồi. Bé muốn có Mẹ. »

« Mẹ ư ? » Bác Timothy trông bối rối trong một thoáng, nhưng chỉ một thoáng thôi. Caroline có thể thấy bác ấy đã hiểu, cô bé biết bác ấy sẽ hiểu ra. Và cả Cô Ursula nữa. Cô ấy cúi xuống và vươn tay ra.

« Thế thì cháu tốt nhất là đưa bé cho cô vậy. » Cô nói. « Ôi thật là một đứa bé xinh đẹp. » Cô ấy khẽ khàng ôm lấy em bé vào lòng, cúi xuống mỉm cười và khẽ đu đưa bé. « Nhìn bé này Timothy. »

« Cậu bé không biết mình có Mẹ và có Cha và sẽ được an toàn mãi mãi. » Caroline giải thích. « Nhưng giờ bé sẽ biết điều đó. »

Cô bé ngạc nhiên khi nhìn thấy Cô Ursula rớm nước mắt còn Bác Timothy chớp chớp đôi mắt. Nhưng đó không phải những giọt nước mắt đau buồn. Bé dám chắc thế, bé cảm thấy thế.

« Phải, giờ Cậu bé sẽ biết điều đó. » Bác Timothy nói. « Bé sẽ biết mình có Cha Mẹ và một mái nhà nơi họ sẽ luôn ở bên Cậu bé tới khi Cậu bé trưởng thành. Và bé sẽ biết họ yêu bé bằng cả cuộc đời họ, và cả anh trai cùng hai chị gái của bé nữa. Cha và Mẹ cậu bé sẽ cưới nhau và sống cùng nhau mãi mãi để cả gia đình của bé có thể mãi mãi bên nhau. »

« Chúng cháu sẽ sống cùng hai người sao ? » Rupert hỏi. « Mãi mãi ấy ? Thật sự sẽ không bị gửi đến trại trẻ mồ côi ư ? »

« Chúng cháu sẽ được ở cùng với hai người và chơi cùng hai người mỗi ngày chứ ? » Patricia hỏi tiếp.

Cô Ursula gật đầu và mỉm cười. Cô ấy đã có thể lau nước mắt nếu không phải đang bế Cậu bé, Caroline cảm thấy thế.

« Tên Cậu bé là gì ạ ? » Patricia lịch sự hỏi.

« Dĩ nhiên là Jesus rồi. » Cô Ursula nói trước khi Caroline kịp mở miệng trả lời.

« Dưới ngôi sao Bethlehem. » Bác Timothy nói tiếp, mắt ngước nhìn lên. « Nơi mà chúng ta

muốn tìm thấy Cậu bé. »

« Caroline có trí tưởng tượng quá lớn. » Rupert giải thích với một giọng vừa mang vẻ tự hào vừa mang vẻ hối lỗi. « Em ấy sẽ hết nhanh thôi. »

« Ta hi vọng là không. » Cô Ursula mỉm cười.

« Và vì Cậu bé còn quá nhỏ để mở quà hay để thích các món quà. » Bác Timothy nói tiếp. « Sao các cháu không mở các món quà của mình nhỉ ? »

Rupert và Patricia chạy vội tới cạnh cửa sổ và đống quà cạnh đó với những tiếng hò reo ầm ĩ. Caroline chờ thêm một chút để nhìn thấy Bác Timothy mỉm cười nhìn vào mắt Cô Ursula trước khi khẽ vươn người qua Cậu bé để hôn lên môi cô ấy.

Hết

---

[1]**Nguyên văn là Yule logs** : Một khúc củi lớn, được chọn kỹ lưỡng và theo truyền thống được đem ra đốt vào một số dịp như Giáng Sinh hay lễ Yule (lễ hội Mùa đông) ở một số nước châu Âu. Ngoài ra cụm từ này cũng để chỉ bánh Giáng Sinh có hình khúc cây khá là quen thuộc.

[2] **Dây nhựa ruồi (nguyên văn là Holly)** : Lá xanh thẫm có gai chung quanh, quả có màu đỏ tươi rất nổi bật. Nhựa ruồi sống tốt trong mùa đông. Thường ngay cả khi tuyết lớn nó vẫn tươi tốt. Màu xanh và đỏ của lá và quả ấy được coi như màu chủ đạo của Giáng Sinh. Thường trong vườn các nhà ở nông thôn hay có loài cây này.

[3] **Dây thường xuân (nguyên văn là Ivy), dây tầm gửi (nguyên văn là Mistletoe)** : Hai loại cây leo bám trên các cây cổ thụ lớn. Lá xanh tươi gần như cả bốn mùa, nên cũng được làm vật trang trí trong mùa đông. Thường xuân được kết cùng cây nhựa ruồi ở trên thành một vòng hoa Giáng Sinh treo trước cửa nhà. Tầm gửi được kết thành bó, dùng ruy băng đỏ treo trên trần nhà ở một số nơi bất kỳ. Theo truyền thống, hai người khác giới đứng dưới chùm tầm gửi phải hôn môi nhau

[4] 1 foot Anh = 30,48 cm

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach